6. Årg. JULI 1901. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utg'fvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735.

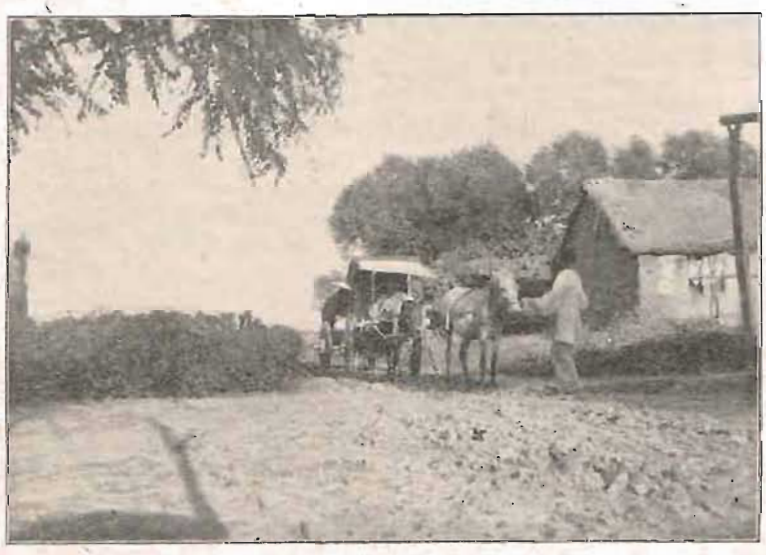

Vägarnas skick i Kina.

Innehåll:

Om bönen. — Bref från J. Sköld. — T'an-Peh-T'an (forts. från föreg. n:r). — Hvilken af eder har en vän? — En missionärs bön. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Om bönen.

(Af *James H. Mac Conkey.*)

»*Om I bedjen något — — —, skall jag göra det*». (1 Joh. 14: 14.)

I.

Detta är ett underbart löfte.

Många och dyrbara äro de löften, som Gud gifver sina bedjande barn. Han säger oss, att i den mån vi bedja och mottaga, skall vår glädje blifva fullkomnad. (Joh. 16: 24); att om vi frambära allting till honom i bönen, skall hans egen outsägliga frid intaga och bevara våra hjärtan i Kristus Jesus (Fil. 4: 7); att af alla dem, som vända sig till honom, icke någon blifver bortvisad, och att hans dörr skall upplåtas för hvar och en, som klappar (Matt. 7: 7, 8). Huru välbekant och nådefullt är icke hans löfte, att, då vi bedja, skall han gifva. Sålunda säger han i sitt ord upprepade gånger: »Bedjen, och eder skall *varda gifvet*»; »hvar och en som beder, han *får*»; »huru mycket mer skall icke eder Fader, som är i himmelen, *gifva* dem godt, som bedja honom.» Men i Joh. 14 kap. möter oss det största löfte, Gud någonsin gifvit sina bedjande barn. Förutsatt att vi bedja i Jesu namn, i öfverensstämmelse med hans vilja, försäkras oss här tvenne gånger det öfvermåttan underbara, att Gud icke endast gifver, då vi bedja, utan att *allt eftersom vi bedja, verkar Gud.*

Den evige Guden, hela världens Gud, står likt en allsmäktig verkställande myndighet, och säger: »Om du, mitt barn, endast vill bedja, skall jag verka. Blott du vill sysselsätta dig med bedjandet, skall jag se till utförandet.» Han icke endast *gifver*, då vi ropa, utan han *verkställer*. Vår bön uppväcker icke endast hans frikostighet, den sätter äfven hans allmakt i rörelse. Då vi därför inträda i bönens lönkammare, kan ingenting så mana oss till kraftig förbön, ingenting så hastigt göra oss till mäktiga förebedjare för en förlorad värld som att åter och åter tillhviska vår egen själ denna underbara sanning: »*Medan jag håller på att bedja, utför Gud verkligen det, som jag beder om.*»

Sålunda, då ett Guds barn böjer sig inför Herren i bön om att evangelium må blifva sändt till de mörka hednaländerna, förvirrar Gud mörkrets makter, och, fastän den troende icke ser det, sker detta dock, allt eftersom han beder; på hans bön rör Gud konungars hjärtan och nedbryter hindren för evangelii utbredande, han lossar vidskepelsens bojor, öppnar portarna till förut stängda länder och sina barns börsar; han uppväcker och utsänder evangelii budbärare till de hvitnande skördarne. Ja, *medan barnet beder, verkar Gud.* Detta är, hvad Guds ord uttryckligen försäkrar. »Rannsaka mitt ord», säger Herren. »Sök däri, hurudan min vilja är beträffande denna värld. Bed endast i öfverensstämmelse med denna vilja. Och då, när du beder: Herre, utsänd arbetare i din skörd, *så skall jag utsända dem!* När du beder: Herre, nedbryt hindren, *så nedbryter jag dem!* När du beder: Herre, rör människors hjärtan till att gifva, *så rör jag dem.* Ja, hvad helst du beder i mitt namn, *det gör jag.*» Mina älskade, hvilket oerhördt ansvar hafva vi ej! Hvilken förmån, ensam i sitt slag! Den allsmäktige Gudens alla krafter äro redo, väntande endast att sättas i segerrik oemotståndlig verksamhet genom hans barns böner. Själfva himlens härskaror utsändas emot mörkrets väldigheter vid din enträgna bön, då den är i öfverensstämmelse med Guds vilja. Herren säger, att all makt i himlen och på jorden är hans, och därpå ställer han sig till vårt förfogande och säger: »Nu, mitt barn, bed du, och jag skall *utföra det;* begär du, och jag skall *göra det.*» Liksom då en maskinist tillåter ett litet svagt barn att öppna ångkranen till hans stora ångmaskin och därigenom sätta dess väldiga krafter i rörelse, så säger Gud till oss svaga människobarn: »All makt är min, men åt eder är gifvet att sätta den i verksamhet genom eder bön. *Och, om det är sant, att Guds allmakt är ställd till vårt förfogande, så äro vi lika ansvarige för dess utöfning genom vår bön, som om vi själfva hade ägt denna allmakt.* Se här vanäran af att världen är oevangeliserad, af att två tusen år blifvit försummade, och af vår feghet och vårt vacklande inför svårigheterna. Ty fastän *vi* icke själfva hafva haft någon kraft till det stora verket, har dock den mäktige Guden, då han förenade sig själf med oss, som en verklig medarbetare och medkämpe, sagt till oss:

»*Om I bedjen något, skall jag göra det.*»

II.

Det är ett löfte af en allsmäktig arbetare.

De, som hafva omsorgen om uppförandet af dyrbara, offentliga eller enskilda byggnader, anse det som en sällsynt förmån, om en stor konstnär erbjuder dem sin tjänst. De söka att använda den största arkitekten, den ryktbaraste målaren, den skickligaste skulptören till att utföra arbetet. Men hvem är det väl, som här erbjuder sig att *arbeta* för vår räkning, endast vi vilja *bedja?* Det är ingen oerfaren lärling, ingen fuskare, van att misslyckas. Nej, det är *Gud själf.* Det är han, den mäktigaste arbetaren i världsalltet, som säger: Jag skall *göra det,* om du *beder.* En vishet utan make, en skicklighet utan gräns, oändliga resurser äro hans. Tänkom ett ögonblick på hvem löftesgifvaren är. Han, som höljde Egyptens rike i fruktansvärdt mörker; han, som förvandlade dess vattuströmmar till strömmar af blod; han, som lade sin hand på dess förstfödda och uppfyllde hela dess gränser med sorg; han, som krossade dess ogudaktige konungs halsstarriga vilja; han, som utförde sitt folk Israel med stark hand och uträckt arm; han, som delade det stora hafvet och gjorde vattnets genomskinliga väggar till säkra bröstvärn för

dessa och till snabba, dödsbringande laviner för deras förföljande fiender; han, som gjorde de bittra källornas vatten sött för att släcka sina barns törst, då de ropade efter vatten; han, som sände dem bröd från himmelen, när de hungrade; han, som genom sin makts ord jämnade Jerikos tornhöga murar med marken, då Israels barn i ytterlig hjälplöshet gingo omkring staden; han, som vandrade med sina tre barn i den brinnande, glödheta ugnen och bevarade dem till och med från att sveda kläderna; han, som stillade stormen, gick på hafvet, utdref onda andar, helade de sjuka och uppväckte de döda — det är *denna* mäktige arbetare, som lofvar att arbeta för *mig*, om jag *beder!* Det är denna allmakt, som väntar på min bön för att bli försatt i verksamhet!

Ja, det är den Gud, som mätte hafvets vatten i sin hand (Es. 40: 12); den Gud, som svänger det tunga jordklotet i dess bana, lättare än du förmår att kasta ett barns boll; den Gud, som styr stjärnornas här och leder planeterna på deras glänsande banor med osviklig noggrannhet; Sinais och Horebs Gud; den Gud, som skapat himmelen, besegrat Satan, och uppväcker de döda — det är denne samme Gud, som säger till dig och till mig:

Om I bedjen något, skall jag göra det.

III.

Det är ett löfte, som visar, att hvad han på vår bön utför, är mycket underbarare, än hvad vi själfva förmå genom vårt görande.

Du kan, om du vill, tillsluta dina ögon och för din inre blick framkalla de män och kvinnor, som du älskar, och om hvilka du dock vet, att de äro förlorade. Vän efter vän har enträget sökt deras frälsning. Själf vore du nästan villig att blifva bortkastad för deras skull, om de därmed kunde frälsas; men allt har varit förgäfves. Antag nu, att det en dag komme bud ifrån Herren Jesus Kristus med löfte, att, om du endast både därom, skulle han själf gå till dessa ofrälsta och direkte tala med dem. Hvilken oerhörd förmån skulle du icke anse det vara, om Jesus Kristus i egen person sysselsatte sig med en själ, som du älskade; om Jesus själf — visserligen icke i kroppen men i anden — verkade i ditt hem, i din kyrka, i din församling; om Jesus Kristus talade i det fördolda med dina ofrälsta vänner; om han själf sökte vinna deras hjärtan, han, som förmår det såsom ingen annan. Om Jesus Kristus med all sin grannlagenhet och vishet och mildhet, sitt medlidande och sin hjärtevinnande kraft alltjämt med outtröttligt nit och den ömmaste kärlek sökte återföra till Gud den själ, för hvilken han gick i döden. O, hvilket löfte vore ej detta, och det är just, hvad din bön skall åstadkomma, ty Herren säger uttryckligen: »Om I bedjen något, skall jag göra det.»

Tänk ett ögonblick på den vän, för hvilkens frälsning du har sträfvat under alla dessa år! Du har förgäfves uppmanat, anfört dina skäl och gjort dina allvarsamma föreställningar. Du har predikat Kristus, du har sökt att lefva Kristus. Du har försökt alla de utvägar och medel, som kärlek, tro eller hopp kunnat uttänka. Men nu, då allt ditt *arbete* har misslyckats, huru underbart skulle det ej vara att i din väns hjärta kunna föra in Herrens verkande kraft genom din bön.

Låtom oss höra, hvad han säger: »Mitt barn, *du* förstår ej, huru du skall kunna öfvertyga om synd, men jag, som verkar, då du beder, kan böja detta hjärta i det djupaste syndamedvetande. Du vet ej, när du skall tala lockande eller förebrående, men jag, som verkar, medan du beder, vet, när det är tid att ingjuta kärlekens balsam, och när domens skarpa, träffande slag behöfvas. Du kan icke stundligen och oafbrutet vaka öfver en själ, ty du är en ändlig varelse, som måste äta, hvila och sofva, men jag, som vakar, då du beder, följer den själen dag och natt, med en vaksamhet utan afbrott genom hvarje sekund af dess tillvaro, stundom tröstande, stundom oroande, gifvande än mörker, än ljus, än framgång, än motgång, stundom användande den sårande knifven, stundom helande balsam. Jag tuktar, oroar, bedröfvar, böjer, nedbryter och välsignar, ja, jag kan göra allt, som erfordras, för att föra den vilsekomna till besinning och förmå honom att utropa: »Jag vill stå upp och gå till min Fader!»

Hvilket budskap är ej detta för sådana Guds barn, som under åratal af lidande och bedröfvelse såsom invalider och tagna afsides hafva sörjt öfver att vara afskurna från deltagandet i det yttre aktiva arbetet för Gud, hvarmed andra äro sysselsatta. Älskade, lidande syskon, låten trösta eder. Huru välsignadt det än är att få utföra något för Gud, finnes det dock icke någon högre, heligare kallelse under himmelen än det bedjande, som framkallar Guds verkande i andras lif. Den härliggjorde Mästaren, Jesus Kristus, tillbringar hvarje ögonblick af sitt eviga himmelska lif med att utgjuta sin själ i en oafbruten förbön. Han lefver alltid för att bedja. Hvilken ära, att Gud kallar dig till samma eviga ämbete, åt hvilket hans Son nu oaflåtligen gifver sig själf. Trakta icke efter något annat, om detta är ditt. Att med ditt eget tjänande få komma till en behöfvande själ är i sanning dyrbart, men att genom din *bön* få Gud till att själf angripa själen, är det ej så mycket större, som Guds arbete är större än ditt? Hör, hvad han säger till dig: O, mitt barn, du, som ligger på smärtans och hjälplöshetens läger, upphör att klaga öfver att du ej kan arbeta såsom andra. Ty jag säger dig, att, när du i nattväkternas tystnad ropar till mig för en förlorad värld, utför jag, hvad du beder. Skulle du ej hellre vilja framkalla mitt allsmäktiga verkande genom din bön, om jag kallat dig därtill, än att till och med vara upptagen med ditt eget arbete för mig. Ty, om du beder något efter min vilja, skall jag göra det. Låt därför ditt tacksamma svar vara: Herre, jag fröjdas, ehuru jag, innesluten mellan dessa fyra väggar, icke kan nå människorna, ty du, som har lofvat att verka för mig, skall röra vid deras hjärtan, gifva lif endast jag ropar. Ehuru jag hela dagen är trött och hjälp-

lös, är du, som gifvit löftet att verka för mig, allsmäktig och kan ej tröttas. Fastän jag ej kan lyfta en hand eller röra en fot, skall dock du, som lofvat att göra, hvad jag begär, sätta himmel och jord i verksamhet till deras välsignelse, för hvilka jag beder. Om än mitt bedjande härom snart måste upphöra med min bortgång, skall dock hvad den makt verkar, som svar på min bön, fortgå genom alla tider, ja, genom själfva evigheten. Ja, Herre, då jag kan nedbedja ditt mäktiga verkande i deras lif, hvilka jag älskar, vill jag icke längre sörja öfver att jag är afstängd från det yttre arbetet. Hvad betyder det, om jag icke kan göra något, då du på min bön vill göra underverk? Därför, Herre, fastän jag intet förmår, lär mig att med ny glädje och nytt hopp omfatta ditt välsignade löfte:

Om I bedjen något, skall jag göra det.

IV.

Detta är ett löfte för vårt tjänande.

När det gäller sådana saker, som endast Gud kan göra, är det naturligt för oss att taga vår tillflykt till bönen, ty då vi veta, att vi själfva icke kunna utföra dem, finna vi vårt enda hopp vara en bön om Guds verkande. Men låtom oss komma ihåg, att äfven vårt personliga tjänande, när det rör saker, vi kunna utföra, är i behof af den bön, som framkallar Guds ingripande. Är det en verklighet för oss, att allt, hvad vi göra, behöfver genomträngas af bönens ande, på det Gud må blifva den verklige verkställaren af de ting, på hvilka vi så ifrigt arbeta. Detta är dock en viktig sanning. Löftet: *Om I bedjen något, skall jag göra det,* har sin tillämpning på ditt eget tjänande såväl som på din förbön för andra.

Har du någonsin lekt med nyckeln till en telegrafapparat, medan den elektriska strömmen var sluten. Då har du iakttagit, att du med den nyckeln kan skrifva ett fullständigt meddelande ända från adressen till underskriften. Med den kan hvarje telegrafiskt skriftecken formas, hvarje villkor för en skicklig expedition uppfyllas. Men det betyder icke något, huru skicklig expeditör du än må vara, så länge den elektriska ledningen är afstängd; alla dina ansträngningar äro då endast ljudande mässing och klingande malm. Du öfverför då ej en enda gnista af elektriskt lif; ej ett enda budskap om godt eller ondt, undergång eller välsignelser framkommer till den väntande lyssnaren vid liniens andra ändpunkt. Hvarför? *Emedan icke batteriet är i verksamhet.* Och allt ditt arbete är en ansträngning utan resultat, handling utan någon kraft. Men, om du nu begagnar den lilla kontaktproppen af mässing, som förbinder din nyckel med batteriet, doldt under bordet, då genomströmmas ögonblickligen hvarje bokstaf du formar af lif, och hvarje ord du nedskrifver sänder likt en blixt ett lefvande budskap till den aflägsne mottagarens förstånd och hjärta. I ditt arbete, dödt och mekaniskt uti sig själft, ingjuter så att säga det elektriska batteriet nu sin lifsström, genomträngande hvarje rörelse af dina fingrar med lif och kraft.

Lärdomen häraf är tydlig. Det är med den andliga telegrafen som med den materiella. Om batteriet icke är i verksamhet, blir budskapet endast tomt skrammel. Vi må arbeta, men om Gud icke verkar genom oss, är allt vårt görande till intet nyttigt. Om vi arbeta i vår egen köttsliga kraft, skola vi endast åstadkomma köttsliga resultat, ty det, som är födt af kött, är kött. Gud allena är andligt lif. Han är den enda källan till allt lif. Vår högsta uppgift som tjänare är att vara det medium, hvarigenom Gudslifvet öfverföres till andra. Vårt högsta arbete är det, i hvilket Gud verkar genom oss. Och huru skall det ske? Genom bön. Bönen förbinder dig med detta gudomliga batteri, som är fullt af lif och kraft. Bönen försätter dig »i anden» och »anden är den, som gör lefvande». Från böneskammaren utgår du till dina medmänniskor med den Helige Andes smörjelse öfver dig, med den osynliga kraften, den dallrande impulsen af Guds eget lif inom dig, och då du i tal, i handling eller bön nalkas dem, skall »kraft utgå från dig», ty då är det icke du, som verkar, utan Gud genom dig. Då du fortfar att bedja, fortsätter Gud att verka. När din bön börjar slappas, blifver ditt arbete för Gud kraftlöst. Led intet möte utan att bedja, det Gud måtte vara den verklige ledaren genom dig; framför icke något budskap utan att bedja, att han måtte tala genom dig; begynn intet arbete utan att bedja, det Gud måtte arbeta genom dig, ty

om I bedjen något, skall jag göra det.

Bref.

Swedish Missionary Society, Wuchang via Hankow China den 29 april 1901.

Red. af »Sinims Land» och alla dess värderade läsare

Guds rika nåd och frid!

Jag lofvade ju, då jag var hemma i Sverige, att vid tillfälle sända något bref till »Sinims Land». Vi ha nu varit så länge ute på fältet redan, att det just icke kan vara för tidigt att infria det gifna löftet. Det är märkvärdigt, hvad tiden flyger undan. Det är sant, hvad Moses säger: »det går snart sin kos». Våra fröjder och sorger, våra med- och motgångar — allt är det så snart öfver härnere. Då tiden hastar så fort bort, bör det äfven vara oss såsom Jesu lärjungar angeläget att skynda med inbärgandet af själar i Guds rike både hemma och i hednavärlden. Gud gifve oss en brinnande nitälskan och en aldrig sinande kärlek för själars frälsning!

Då det blir fråga om att skrifva bref från Kina under dessa växlande tider, så fattas det sannerligen icke ämnen, men väl förstånd att uti den brokiga mångfalden välja det lämpligaste. Världens stora monarker och deras krigsdugliga soldater, tidningsmän och politikus, köpmän

och missionärer — ja, all världens människor hafva fått intresse i Kina dessa dagar och börjat studera dess geografi bättre än tillförne. Hvad frukten af allt detta skall blifva, det är svårt att nu förutsäga. Man kunde ju uttala förmodanden, grundade på de gångna årens och de egna erfarenheternas fakta. Men som det är vanskligt att gissa rätt, gör man bäst uti att låta tiden uppenbara allt. Det är oss nog att veta, det vår fältherre bor i himmelen och håller världsregeringens tömmar i sina händer. Hur förtvifladt och mörkt det än mången gång kan se ut för våra ögon, kan dock han, som bär allt med sin makts ord, leda allt både i Kina och hela världen för öfrigt till en god utgång.

För att nu gifva en kort öfverblick af de senaste händelserna i Kina och vårt arbete därstädes, är det nödigt att ila tillbaka med tanken något mera än ett år i tiden. Det är nu omkring ett år och två månader, sedan vi för andra gången närmade oss Kina i det syftet, att med Guds nåd, kraft och bistånd söka hjälpa till med att föra någon eller några af det gulhvade släktets söner och döttrar från afguderiets mörker och förvillelser till lifvets och frälsningens furste, Jesus Kristus. Då vi på utresan anlände till den solbelysta och sköna ön Ceylon, fingo vi af därvarande engelska tidningar veta, att den konservativa kinesiska regeringen var mycket brutal mot de liberala elementen i landet, samt att tecken till oro visade sig i norra Kina. Då vi kommit till Hongkong och sedan Shanghai, så fingo vi af både tidningspressen och enskilda vänner veta, att man fruktade en kris i Kina. Den åldriga änkekejsarinnan och de höga konservativa ämbetsmännen i Peking hade på sitt program icke mindre än 300 namn af dugande och förståndiga kineser, som de beslutat utrota så fort som möjligt. Det enda fel, dessa 300 personer hade, var det, att de ifrade för reformers införande i landet och att den unge kejsaren skulle återtaga regeringstömmarna, som skamligt och bedrägligt ryckts ur hans händer på hösten 1898. Personer, som kände ställningen i norra Kina, påvisade också, att fara hotade därvarande utländingar. En missionär hade grymt mördats några månader förut, innan vi anlände till Shanghai, och åtskilliga missionärer i de norra trakterna af det stora riket påpekade för de utländska diplomaterna i Peking, att de borde vara på sin vakt samt noggrant följa den kinesiska regeringens rörelser. Emellertid trodde de utländska ministrarna i Peking, att ingen öfverhängande fara vore för handen. De menade sig känna ställningen och ansåge, att man ej borde alarmera onödigtvis. En kort tid därefter uppenbarades det dock, att denna gång så väl som vid förutvarande tillfällen kände missionärerna ställningen bra mycket bättre än diplomaterna.

Ehuru oroande tecken nog visade sig, fruktade man dock icke så snart ett utbrott i landet. En hvar fortgick för den skull i sitt arbete. Och vi, som nyligen anländt till Shanghai, styrde så fort som möjligt kosan inåt central-Kina till vårt arbetsfält, våra kamrater och infödda kristna. Åtskilliga andra kinamissionärer, som vi varit tillsammans med dels i Sverige, dels i England, styrde sin väg till norra Kina för att upptaga verksamhet. Alla gladdes vi åt att igen vara i »midtens blomsterland». Väl visste vi, att svårigheter af olika slag skulle möta oss uti vårt arbete för själars frälsning, men vi visste också, att missionens härförare har all makt både i himmelen och på jorden, och att han på sitt nådiga sätt skulle stå oss bi uti kampen såsom alltid tillförne. Ett par af de missionärer, som drogo i väg till norra Kina, skola vi aldrig mera möta i detta lifvet, ty de vunno martyrkronan sistlidne sommar. Hur litet vi ändå tänkte därpå, då vi skildes åt i Shanghai! Ack, hur allting växlar i denna värld! Men för dem, som hafva Gud kär, skall allting samverka till det bästa.

Som sagdt, fortsatte vi från Shanghai uppför den stora Yangtsifloden, och efter en lycklig resa nådde vi staden Wuchang. Det är ju bekant för mina läsare, att denna stad är af framstående rang i riket. Den är hufvudstad för provinsen Hupeh med säte för guvernören öfver samma provins samt vice konungen Changchihtung, hvilken regerar öfver de båda provinserna Hupeh och Hunan. Ack, hur glada vi voro, då vi nått vår bestämmelseort, efter den långa seglatsen öfver de många, stora och brusande hafven. Och hur mycket annorlundare kändes det icke att sätta sina fötter på den gamla klassiska marken och träda inom de uråldriga, gråa stadsmurarna denna gång mot för 10 år sedan. Vänliga leende ansikten nickade oss till mötes både här och hvar, då vi gingo framåt genom de trånga gatorna och smutsiga gränderna till vår lilla missionsstation. Med öppna armar mottogos vi af så väl våra kära kamrater som de infödda kristna. Vi hade ock en härlig stund på det kinesiska välkomstmötet. Hur glad man kände sig öfver att kunna uttrycka några af sina känslor och tankar på kinesiskt mål, äfven om det gick litet trögt till en början. Då vi besinnade, hur det var, när vi första gången landstego i Kina och jämförde det med nuvarande förhållanden, så var skillnaden i ögonen fallande. Gud har på dessa få år krönt vårt gemensamma arbete med icke ringa framgång. Må han ensam få äran därför, och ingen annan!

Så fort som vi kommit oss i ordning litet i vårt gamla hem, där vi förut bott under några år, blef det att kasta sig in i arbetet, så mycket som krafterna rent af tilläto. I samband med de öfriga kamraterna fingo vi gå framåt uti arbetet både bland äldre och yngre, så att det storligen gladde oss. Icke så få fingo vi upptaga genom dopet och lägga till den skara, som högtid håller. Vi voro också i tillfälle att besöka vårt påbegynta arbete i Sungpu och Tanfong och gladdes öfver att se, det evangelium under motstånd, förföljelse, hån och begabberi ändå arbetar sig fram och så småningom vinner gehör hos en och annan. I sanning, det är en Gudakraft uti evangelium! O, att den Gudakraften finge blifva alltmera uppenbarad bland Kinas förslafvade och i mörker sjunkna millioner!

Som synes, hade vi sålunda kommit oss väl i ordning och hoppades att få fortgå uti frid och ro för några år med det lofvande arbetet, som gladde oss alla. Men ack, så började oroligheterna i norra Kina tidigt på våren, och redan i maj blef det äfven oro uti sinnena bland folket i våra bygder. Oron steg mer och mer, som vi alla veta. Orsaken till eländet är nu också allmänt känd. Bekant är ju ock, att vår missions medlemmar på generalkonsulns i Shanghai råd drogo sig undan från arbetsfältet för en kort tid, efter att först hafva ordnat arbetet på stationerna med de infödda medhjälparne. Till all lycka blef det dock aldrig något utbrott af vidare svårt slag i central-Kina, om man undantager några och trettio

lokaluppror i de två provinserna Hupeh och Hunan, därvid äfven ett par tre eller om det var flere, jag minns nu ej så noga, af katolikernas utländska arbetare, som mördades. Äfven vår mission fick lida liten förlust genom lokaluppror, men hufvudstationerna och de flesta utstationerna blefvo skonade från handgripligheter. De kristna hade dock en svår tid i mer än ett afseende. På vårt fält behöfde de dock icke vara i ovisshet så länge, ty efter 6 à 8 veckor vände broder Tånnkvist åter till våra stationer för att se, hur det stod till. Snart därpå drog äfven broder Wennborg tillbaka, och sent omsider fingo vi alla generalkonsulns tillåtelse att draga åter till våra egna hem och vårt arbete igen. Det säger sig självt, att vi alla kände oss glada och lyckliga däröfver.

Nu ha vi redan tillbringat en lång tid på vårt arbetsfält och haft både glädje och uppmuntran af den pågående verksamheten. Rätt många ha vi redan fått döpa, och Gud ser i nåd till oss dag för dag. På det hela taget går mycket folk och lyssnar till Guds ord här i Wuchang, och en mängd skolbarn hafva vi, i synnerhet gossar. Hade vi haft rum och arbetskrafter, hade det varit oss möjligt att få en stor mängd piltar, men nu måste vi nöja oss med att packa in mellan 40 och 50 i en skola. Utstationerna besökas icke af så mycket folk, och icke heller finnas där så många skolbarn som här i staden, men det är ju ej att undra öfver, ty det är ju ingen fred sluten, och därför råder det ovisshet i mångas sinnen. Hvar och en som tänker sig litet före funderar alltid, hvad framtiden skall bära i sitt sköte. Emellertid äro alla de arbetande missionssällskapen uti full verksamhet här i Mellersta Kina, och vi hoppas och bedja, att Herren skall låta oss fortsätta i frid och ro! Bedjen ock I med oss därom, dyre missionsvänner. Herren hör bön och hjälper. Hur ofta ha vi icke allesammans fått erfara detsamma.

Och till sist låt mig säga eder, dyre vänner af kinamissionen: fällen icke modet, uppgifven icke hoppet och förtröttens icke att arbeta för evangelii utbredande i Kina. Efter de bitande, rensande och pröfvande stormar, som öfvergått Kina, skola vi i en snar framtid få se härliga skördar för Guds rike. Låtom oss göra oss väl i ordning att mottaga den väldiga skörden efter den blodiga sådden. Gud väcke oss och våra söner och döttrar samt göre oss offervilliga, att det må bli lif och rörelse för Kinas frälsning. Kära hälsningar följa.

Eder i Herren
Joh. Sköld.

T'an-Peh-T'an.

Hans omvändelse, lif som kristen första tiden, erfarenheter och nit för evangelium.

(Forts. från föreg. n:r.) Af *R. B—g.*

T'an Peh-T'ans erfarenheter.

Liksom alltid är fallet, att satan blir vred, då hans rikes intressen hotas, så skedde ock nu. Han uppväckte därför en vild storm af ovilja och bitterhet mot broder T'an. Hans hustru blef, då hon såg stamtaflan och husgudarne brinna, »besatt af en ond ande». Byfolket ville då enligt vana tillkalla spåmän och besvärjare för att drifva den ut, men T'an sade nej. Han såg i stället upp till Herren och trons bön räddade hans hustru.

T'ans svägerska och hennes söner, hvilka hade allt, hus och egendom, gemensamt med honom, äfven stamtafla och husgudar, vågade icke, ehuru ytterligt förbittrade, af medfödd *kinesisk respekt* för familjens förmyndare, säga något, men eggade däremot *ständigt* grannarne till anfall. Den förra upphörde emellertid att arbeta i T'ans närvaro och slutligen nästan också att äta, tills äfven hon omsider blef besatt; dock icke med *en* ande utan med »legio». Därvid föll hon under kramprycknigar till marken, under det en ström af de hemskaste verop och förbannelser öfver T'an liksom af »främmande stämmor» bröto fram öfver hennes läppar, så att till slut stor förskräckelse kom öfver hela byn. Flere tillkallade spåmän sökte medelst besvärjelser utdrifva dem men förgäfves. Hon ansågs förlorad. T'an böjde då midt ibland folket sina knän och ropade till Herren för henne, med det resultat, att hon blef fullkomligt stilla. — »Hon är död», säger då någon. Andra bekräftade det. Äfven T'an fruktade det värsta.

Död var hon emellertid icke, fastän de trodde henne ur stånd att kunna tillfriskna.

Han skyndade då till den bonde i grannbyn, som med honom beträdt trons väg, och denne följde T'an tillbaka till hans svägerska, som nu blifvit inburen på »kangen». Här lade de sina händer på henne och bådo högt. Då ropade hennes söner i vredesmod till sin farbroder: »Är det ej nog, att du först bad henne besatt och sedan till döds? Skall du också med dina böner plåga hennes ande?»

Dock, medan de bådo, slog hon upp ögonen och begynte tala, ja, var återställd och har *allt sedan* varit *sig själf.*

Stumma och förvånade sågo nu de närstående på T'an. »Huru kan detta förklaras», sade de sinsemellan, och de, som en tid stått öfver honom med hugg och slag, ehuru Herren hållit deras hand tillbaka, började nu att frukta honom. Många kommo ock på grund af ryktet härom till T'an för att höra om den »underbara läran»; men, då den icke erbjöd dem så många timliga förmåner, som de önskade, och därtill beröfvade dem gudarne och stamtaflorna, »gingo de bedröfvade bort».

För en tid var det nu frid i T'ans hem.

Omsider togo dock svägerskan och brorssönerna sig anledning af T'ans fromma väsen att rikta sig på hans bekostnad. Länge såg han det utan att anmärka däremot, ihågkommande Herrens ord: »Om någon slår dig på det högra kindbenet, så vänd honom ock det andra till.»

Slutligen insåg han, att något måste för hemfridens skull göras, ty om än han tog, så förblef dock ej hans hustru tyst. »Men huru skall jag handla för att ej vanhelga Herrens namn?» så undrade och sporde han.

Då hörde han en gång en predikan om Abraham och Lots skilsmässa, orsakerna därtill och sättet, hvarpå de skildes. Han beslöt då att blifva en Abraham.

Hemkommen berättar han, hvad han hört, och det beslut han fattat, sägande till svägerskan och brorssönerna: »Tagen nu, hvad I viljen, af vår gemensamma egendom och lämnen det öfverblifna åt mig, men låtom oss skiljas, på det vi ömsesidigt må få frid!» Öfver detta tillmötesgående vid skilsmässan rördes de djupt, ty hade boet

skiftats enligt kinesisk lag, hade den större och bättre delen tillfallit T'an i egenskap af familjens hufvudman.

Om delningen säger T'an själf: »Gud rörde vid deras hjärtan så, att de ej kunde bedraga mig utan delade så nära lika som möjligt.»

Många och underbara erfarenheter har vår sällsynt gudfruktige broder T'an fått göra under sitt jämförelsevis korta troslif.

* * *

T'an Peh-T'an's nit för evangelium.

»Om en trumpet gifver ett otydligt ljud, hvem gör sig redo till strid», (1 Kor. 14: 8) säger Paulus. Detta kunde också sägas om T'an. Som redan blifvit påpekadt, var hans nit mycket stort, dock i början icke vist. Emellertid hade han sinne för det andliga och stort begär efter att lära känna Herrens väg, hvarför han »växte i nåden» ovanligt fort. Vissare och mera genomträngande blef i samma mån ljudet från hans trumpet. I alla riktningar omkring sig lät han den ljuda, så att ortens befolkning fann för godt att ändra T'ans tittel från »bonden» till »predikanten».

Tidigt började T'an arbeta för att få en missionär till sina bygder, då han, likt andra nyomvända, fann, att det gick trögt att få sin omgifning frälst.

Påverkad af T'ans brinnande uppfordringar och med dennes nitiska, uppoffrande medverkan kom snart en engelsk missionär och bosatte sig ej fullt en mil från T'ans by, nära intill staden Hotsin, hvarest senare samma missionär, också med T'ans hjälp, öppnade en station, där jag bodde, till dess Hanch'eng blef öppnad.

Söndagligen såg man T'an komma den långa vägen till dessa platser med en större eller mindre intresserad skara i sällskap, och huru inspirerande var det icke att höra, med hvilken ifver, han sökte öfvertyga dem och alla andra mötesdeltagare, att Jesus var Kristus, den ende medlaren mellan Gud och människor. Med hänförelse tog han ock del i, ja, var ibland ledare vid predikoresor, och en *outtröttligare* medhjälpare än han, kunde man aldrig finna.

Då jag för något öfver 5 år sedan gjorde min första resa till Hanch'eng, var T'an efter en timmes förberedelse färdig att följa mig och stannade hos mig i 5 vekor utan att mottaga något för uppoffring af tid och arbete.

Sedan jag julen 95 med familj flyttat till Hotsin, var T'an alltid hos oss en mycket välkommen gäst. — Var han borta från kapellet en söndag, så kändes det, som om en *hel skara* saknades; men var han närvarande, då var kapellet fyllt, ty då saknades där icke sång, bön och lifligt, uppbyggligt samtal.

Påföljande år grundlades Hotsin-församlingen, då medelst dopet upptogos 11 personer såsom medlemmar, till hvilkas omvändelse T'an varit det förnämsta medlet. 2 år senare hade vi åter dopmöte där, då församlingen förökades med 14 nya medlemmar. Mångas dop uppskötos då äfven för en tid, och förutom dessa funnos därjämte ett 40-tal intresserade närvarande vid samma möte. — Dock, huru många döpta, huru många dopkandidater och huru många »intresserade» skulle väl där ha varit, om icke »predikanten» T'an funnits till.

Låtom oss nu kasta en blick på T'ans by: Där bygges eller repareras inga tempel vidare, där dekoreras inga gudar, där hållas inga tempelfester el. dyl. Nej, där finnes ingen — märk *ingen*, som längre tror på sådant. Men där finnes ett bönehus, en af T'ans egna grottor, på hans egen bekostnad inredd till ett sådant, och hvarest T'an själf och 3 af hans andliga barn i byn leda gudstjänsterna 3 söndagar i månaden, ofta för fullt hus.

Där finnes ock en kristen skola med en kristen lärare. Skolan är anordnad i ett f. d. tempel, som rensats från afgudar, och den är nästan självfunderhållande. Med andra ord; man ser där en omskapad by genom *T'ans nit.*

Så till sist en kort jämförelse mellan *T'ans ställning för 9 år sedan och för närvarande:*

Då en fattig, föraktad, med skuld belastad, aftynande, kringirrande opiumslaf, fångad i alla hedendomens hårdt bindande garn. Nu däremot en *Kristi lifegen*, »hemkär», skuldfri, aktad, en förmögen liten possessionat, hvars namn är nog för att på bankerna i staden Hotsin, där han är skattskrifven, lyfta ganska betydande penningebelopp. — Såsom Hotsinförsamlingens äldste rider nu T'an omkring på en åsna eller häst i församlingsärenden, där så behöfves. Och då vi från Hanch'eng sända honom bud, kommer han, *full af glädje*, och räcker oss en hjälpsam hand i vingårdsarbetet. Dröjde det någon gång länge mellan hans besök hos oss i H., började den ene efter den andre i syskonkretsen att uttrycka sin saknad efter honom. Särskildt minnes jag, huru syster Ulff ofta brukade säga: »Nu är det så länge sedan broder T'an var här, att jag riktigt längtar efter att få se hans strålande ansikte.»

O, hvilket underbart bevis på evangelii frälsande, pånyttfödande och upplyftande kraft är icke T'an! Icke underligt, att Paulus utbrister:

»Jag blyges icke för Kristi evangelium, ty det är en Guds kraft till frälsning för hvar och en som tror.»

"Hvilken af eder har en vän?"

Luk. 11: 5, 6.

Då Herren Jesus lär sina lärjungar bedja, talar han till dem om en man, som står emellan tvänne vänner: *den rike, som kan hjälpa*, och *den fattige, som behöfver hjälp.*

Är icke detta hvarje kristens ställning? Han har en vän, med all makt i himmel och på jord, rik för alla dem, som åkalla honom, och som ej vill något högre än göra dem godt, hvilka han i nåd utvalt till sina vänner. Joh. 15: 13—15. Väl dig, om du frimodigt kan säga: *»Min vän»*, v. 5.

Hvem är då den andre vännen, som kommer vägfarande, hungrig och trött? Kanske i första rummet *din egen själ*, som så mången gång känner sig hungrig och längtande efter hvila, kraft och frid, emedan den där ute i världen irrat bort från sin hvilostad i Gud, »hört och tänkt och sett sig trött» på denna världens många röster, tankar och bländverk. Gå då till din himmelska vän, din Gud, och tag emot lifvets bröd att

mätta din själ med. Bed om den helige Ande! Klappa på dörren med Herrens eget löfte i Luk. 11: 13 och dig *skall* varda upplåtet.

Vännen, som kommer vägfarande, är äfven ofta *en annan själ*, en själ, som ser, att du är tillfredsställd och vill veta hemligheten därtill, som ser, att du är lycklig och vill veta, hvar källan till din frid och lycka är. Huru ofta möta vi ej sådana själar på vår väg genom lifvet: hungriga, törstiga, trötta, längtande själar. I sin nöd komma de till *oss*, men vi måste säga som mannen i liknelsen: »Jag har ej *något* att sätta fram åt dig», ty af oss själfva kunna vi intet göra, intet taga, intet gifva. Du har ej något, min broder och syster, men — *du har en vän*, och du får gå till honom. Han är rik, han är god. Du får gå till honom på alla tider, ja, midt i natten, du får bedja, söka, klappa, till dess han gifver dig »*så mycket du behöfver*», v. 8. Gå så till din fader, din Gud, din vän, med din och andra själars nöd, var enträgen, förtröttas icke!

Och dessa andra, som ej komma till dig vägfarande, emedan de vandra långt borta i andra länder, beder du för dem? Deras nöd klappar på din dörr, den klappar om och om igen. »Så var nu Guds efterföljare» (Ef. 5: 1) — vakna ur likgiltighetens sömn, öppna hjärtedörren, väck de dina, stig upp och gif! Gif lifvets bröd åt hungrande själar! »I hafven fått för intet, gifven för intet.» Matt. 10: 8.

Jane af Sandeberg.

En missionärs bön.

(Öfversättning från engelskan.)

Ditt tålamod, din kärlek, Herre, gif!
Du längtar de förströdda får att finna.
De vandra fjärran, utan Gud och hopp —
Skall ljusets stråle deras natt ej hinna?
Ack gif mig nåd med dig att söka dem
och föra dem till herdefamnen hem!

Så stor är skörden, skördemännen få,
så svår är faran för de arma själar.
Väl mången bärgad är, ditt namn till pris,
men under mörkrets välde än finns trälar.
Millioner, fångna under synd och död —
mitt mod vill sjunka, djupt det vållar nöd.

Din tjänare, min Herre, uppehåll,
till dess jag sist skall segerkronan bära,
blif när mig, styrk mig! Hör mitt hjärtas bön:
sänd andra ut att dela strid och ära!
Ej för min skull jag, Herre, därom ber,
men för ditt rike, att din vilja sker!

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Juli månad 1901.

N:o		Kr.	Ö.
923.	A. D., Jönköping	10:	—
925.	E. F. M., Glemmingebro	45:	—
926.	Ur en sparbössa gen. K. M. B., Köping	10:	—
930.	V. B., Göteborg gen. A. R.	2:	—
931.	E. S. gen. d:o.	5:	—
932.	Af Herrens tionde A. & E. R.	15:	—
933.	G. R.	5:	—
935.	Nacka mfg gen. K. S.	64:	48
936.	H. L., Herrens tionde	30:	—
937.	B. S. gen. J. B., Göteborg	5:	—
938.	Carolinas missionsask, Visby	2:	—
939.	Skärfsta syförening gen E. G.	87:	90
941.	Risinge mfg gen. A. E.	20:	—
942.	Senapskornet i Öfverum gen. O. Å	11:	—
943.	Onämnd gen. K. B.	10:	—
944.	Ragnestorps jungfruförening. gen. C. A. C.	50:	—
945.	Höganäs arbetsförening. gen. J. E. L.	150:	—
946.	En vän i G. gen. A. D.	1:	—
947.	D:o „ D:o	10:	—
948.	Från en afliden kvinna i Gulleråsen gen. A. D.	20:	—
949.	Sparbössemedel från Lindes krets gen. A. A.	64:	30
950.	F. K. i Björnhult gen. A. L., Ö. Korsberga	5:	—
952.	Gen. M. P., Lindesberg	2:	—
953.	Kollekt i Striberg gen. L. P.	13:	81
954.	Gen. E. B.	99:	32
955.	Bök ungdomsförening. gen. E. N., Kullsta	4:	26
956.	Vänner i Bök gen. d:o	2:	10
957.	Försäljning i Hammarstrand gen. d:o	124:	32
958.	P. P., Visingsö	5:	—
959.	W. W., Kumla	10:	—
	Summa kr.	883:	49

Till de hungrande.

924.	Insamladt i Uppsala gen. G. G.	26:	—
927.	Från lärarinnan & skolbarnen i Anutkaski	5:	—
928.	J. A. L., Kisa	23:	—
929.	P. G. J., Ämmeberg	7:	—
934.	Gen. E. B., Dufved	15:	—
940.	K. M. A. m. fl. gen. S. U.	190:	—
951.	L. B., Bergby	12:	65
	Kronor	278:	65

Med varmt tack till alla gifvare!

Herren är sitt folks starkhet, och ett frälsningsvärn för sin smorde är han. Hjälp ditt folk och välsigna din arfvedel och ledsaga dem och upphöj dem till evig tid! Ps 28.

Tidt och ofta har Herren ryckt undan våra stöd, icke i afsikt att vi skulle falla till marken, utan att han måtte blifva vår käpp och staf. Hans folks pröfningar äro endast skådeplatser, på hvilka hans makt, hans trofasthet och hans nåd skola triumferande förhärligas.

Kummacher.

Stockholm. Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co. 1901.

6. Årg. AUG. 1901. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utg fvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735.

Det nya hemmet i Yang-chau.
(Baksidan.)

Innehåll:

Det ljusnar i Kina. — Åter hemma. — Från vårt missionsfält. — Bref från C. H. Tjäder (2:ne), Emma Andersson, Hilma Tjäder och Fredrika Hallin. — Julläda. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Det ljusnar i Kina.

Käre missionsvänner!

Det skall visserligen glädja oder mycket att höra, det förhållandena i Kina begynna ljusna något. Mr Stevenson, Kina Inlands missionens ledare i Shanghai, har skrifvit till oss, det han hoppas, att bröder skola kunna resa upp till Shansi och Shensi till hösten. På grund af guvernörens i Shansi främlingsvänlighet är det möjligt, säger han, att en expedition dessförinnan skall kunna afgå dit. Det gläder honom att kunna berätta, att i såväl central- som västra Kina hafva missionärerna kunnat återupptaga arbetet på stationerna. »De finna ämbetsmännen vänliga, och många dörrar stå öppna.»

Äfven hafva vi sport, det Kina Inlands missionens kommitté i London mottagit ett telegram från Shanghai att utsända 12 nyantagna kvinnliga missionärer. Detta är nog ett godt tecken, ty med den stora erfarenhet, som ledarna af C. I. M. äga, få vi tro, att de icke förhastat sig. Ja, än mer. I augustinumret af Chinas Millions heter det: »Det är med glädje, som vi tillkännagifva emottagandet af ett telegram från Shanghai med begäran om våra missionärers återvändande. Vi hoppas därför att på hösten sända ut ett större antal af de hemmavarande missionärerna samt äfven några nya arbetare.

Såsom vi förut meddelat våra vänner, gjordes på våren stora ansträngningar för att kunna sända en expedition till Shansi, men alla försök strandade. Omsider har dock vägen blifvit klar, Herren till pris. Den främlingsvänlige guvernören Ch'en och de mera framstående männen i Shansi hafva begärt, att missionär Timothy Rickard, som förr arbetat bland de högre stånden i denna provins, skulle komma upp och hjälpa dem att ordna ersättningsfrågan för den egendom, som under förra året förstördes för utländingarna. Han erhöll också tillåtelse att taga andra missionärer med sig. Mr Rickard erbjöd då Kina Inland missionen att sända 3:ne med honom. Det bestämdes, att mr Orr Ewing, mr Ernest Taylor — Hudson Taylors femte son — och Henrik Tjäder skulle resa med. Sedermera ordnades det så, att äfven mr Hoste, Hudson Taylors ställföreträdare f. n., följde med. Broder Tjäder, som vistades vid Kuling, erhöll telegram på pingstaftonen på kvällen att genast bryta upp. (Se brefvet från fru Hilma Tjäder sid. 79). Den 2 juni lämnade expeditionen Shanghai och begaf sig först till Peking, där en kinesisk eskort skulle möta dem. (Se Henrik Tjäders bref af den 6:te juni från Tientsin sid. 79). Såsom tjänare hafva de med sig två af våra församlingsmedlemmar från norr, nämligen Ch'i-ang Chongli från Shansi och Cheo Teh-tu från Honan, eller samme man, som vågade sitt lif för våra systrar Emma Andersson, Sigrid Engström och Maria Pettersson på deras äfventyrliga färd genom Honan förra sommaren.

Mr Hoste, som sändt bref både från Tientsin och Peking, skrifver till en vän bl. a., att han trodde, det Herren utvalt de nämnda bröderna att resa tillsammans. De hade känt sådan andegemenskap och inbördes hjälp under resan upp till Peking. Deras program var att först, då de kommo upp till Shansi, kalla tillsammans alla evangelister, pastorer och ledare i församlingarne i mellersta och södra delen af provinsen till inbördes gemenskap inför Herrens ansikte under tre à fyra dagar, hvarefter de tillsammans med dem skulle öfverlägga:

1. om fördelningen af nödhjälpsmedeln och
2. om bästa sättet att behandla dem, som under förföljelserna direkt eller indirekt förnekat sin tro, samt
3. om ordnandet af församlingarna däruppe.

Sedan skulle de på lämpliga större platser anordna stormöten för de troende. Bland de uppräknade platserna, där sådana möten skulle hållas, voro P'ing-iao, P'ing-iang-fu och Üin-ch'eng m. fl.

Våra vänner i Kina blefvo så glada åt att br. Tjäder fick följa med denna expedition. Så t. ex. skrifver syster Emma Andersson: »Huru glada vi blefvo öfver underrättelsen, att broder Tjäder skulle resa upp till Shansi, kan jag ej omtala! Det var såsom om dagen började gry efter en årslång natt. Herren ske pris! Nu bedja och tro vi, att han skall öppna väg för oss att resa upp i höst».

Den 11 juni ankom telegram till London, att expeditionen skulle lämna Peking om tre dagar, och den 13 juli anlände ett nytt, hvari meddelades, »*att bröderna lyckligen hunnit Tai-uen-fu*» — Shansis hufvudstad, hvarest i början af juli förra året många infödda kristna och öfver 40 missionärer mördades — »att *allt var lugnt och väl, samt att missionärer kunde återvända till Kina så fort som möjligt*».

Alla dessa glada underrättelser hafva uppmuntrat oss mycket och väckt förhoppning hos oss att kunna utsända några bröder i höst, hvadan 3:ne hafva blifvit uppmanade att hålla sig beredda att afresa i början af okt., i fall Herren öppnar vägen. Såsom de, som med oss bedit och arbetat för Kina, skola förstå, känna vi oss i så stort behof af missionsvännernas hjärtliga förböner, att Herren riktigt tydligt måtte visa oss sin vilja, och att han måtte förse de behöfliga medlen så väl till utresorna som till underhållet. Bedjen således för oss och för arbetet, älskade medarbetare i Guds evangelium! Gud är mäktig att låta all nåd öfverflöda. Vi hafva en så rik erfarenhet därpå och tro, att han äfven nu skall låta oss förnimma sin hjälp. Verket är hans. Herren har själf sagt: *Gören alla folk till lärjungar.*

* * *

Redan vid jultiden började de första missionärerna att återvända till sina stationer i mellersta och västra Kina. De återvändande bröderna och systrarna blefvo allt talrikare; för närvarande är arbetet återupptaget i mycket stor utsträckning öfver hela Kina utom i provinserna Shensi, Shansi, Kansuh, Honan och Chili. Då det säkert skall intressera missionsvännerna att höra, huru de missionärer mottagits, som återvändt, följa här några vittnesbörd från arbetare i olika provinser:

Miss *M. A. Reid, Kiang-su*, An-tong, skrifver den 25 april: »I morgon blir det tre veckor, sedan jag anlände hit, och jag prisar Herren för all hans godhet mot mig. Han har gjort, att folket är mycket vänligt och stilla, och mandarinerna ha ock lämnat all hjälp. Vi hafva haft välsignade möten för kvinnorna».

*

Mr *Wupperfeld*, Sï-ch'uan, Uan-hsin: »Herren välsignar vårt arbete här rikligen. Våra möten äro väl besökta, stundom öfverfulla. Fyra män blefvo nyligen döpta, och ytterligare 12 män begära dopet. Sista söndagen brände tvänne män sina afgudar i närvaro af öfver 100 personer; och efter vår gudstjänst trädde fyra män fram och förklarade, att de ville blifva Herrens efterföljare.»

*

Mr Easton, Sï-ch'uan, Paoning, på väg till Shensi: »Vi hafva i trygghet anländt hit den 22 april och funnit alla vännerna friska och krya samt allting lugnt. »Vi hafva ej mött några svårigheter på vägen, och, så vidt det angår landsbygden af hela denna provins, ser man alls intet skäl, hvarför missionärer icke skulle resa. Mr Trüdinger och jag ämna afresa till Hanchong (Shensi) den 29:de».

*

Miss Forsberg, Kiangsi, An-ren: »Vi anlände hit den 18 april samt blefvo hjärtligt mottagna af vårt folk, och äfven våra närmaste grannar, som äro hedningar, hälsade oss vänligt. Vi funno stationen och våra saker väl bevarade».

*

Mr Domay, Anhuei, Cheng-iang kuan: »Vi anlände hit den 21 april efter en god resa, under hvilken vi funno befolkningen lugn. Det blef stor glädje, när vi kommo hem till stationen. Mandarinerna mottogo oss vänligt samt utfärdade kejserliga proklamationer om vårt fulla beskyddande. Folket är vänligt, och det synes vara all utsikt till en rik skörd för Guds rike».

*

Missionär Wright i provinsen Cheh-kiang skrifver om det mottagande, han rönte vid återkomsten till sin station Jong-Kang.

»Om folket här skickade af mig tämligen omildt och brådstörtadt i fjol, så söka de godtgöra detta genom ett så mycket bättre välkomnande nu.

Då jag anlände hit, möttes jag ett par kilometer utanför staden af de förnämsta civila och militära myndigheterna tillsammans med en stor skara af stadens invånare, hvilka tågat ut för att hälsa mig välkommen åter. Civilmandarinen höll ett litet välkomsttal, och därefter bjöd han mig fara i sin bärstol in i staden, jag protesterade däremot men förgäfves.»

*

En annan missionär berättar: »Vi hälsades hjärtligt välkomna af vårt folk och äfven våra hedniska grannar visade sig mycket glada och vänliga».

*

Från provinsen Ngan-huei, som förr varit mycket svårarbetad, skrifves: »Mandarinerna gåfvo oss ett mycket vänligt mottagande och hafva kungjort den kejserliga proklamationen och lofvat oss säkert skydd.»

*

Och en missionär i Cheh-kiang meddelar: »Mandarinen har utfärdat en mycket gynnsam proklamation och gladt välkomnat mig tillbaka».

*

Missionären Dr. *Griffith John*, som nyligen gjort en resa till den fordom ytterst främlingsfientliga provinsen Hunan, skrifver om denna resa följande: »I Chang-sha (provinshufvudstaden) besökte vi guvernören Yü-lien-san och mottogos af honom med alla tecken till aktning. Han ställde sin ångfärja till vårt förfogande, och i denna färdades vi sedan upp till Heng-cheo och sedan tillbaka hela vägen till Hankow (omkr. 60 sv. mil). Så skulle icke guvernören handlat för ett år sedan. Att han nu gjorde det, visar hvilken stor förändring försiggått i ämbetsmannaklassen sedan oroligheterna.

På hvarje plats mottogos vi på det hjärtligaste af alla ämbetsmän både högre och lägre. Tao-tai tsai, som är charge d'affaires för utländska ärenden i Chang-sha, behandlade oss särskildt vänskapligt. Han gaf en utmärkt fest för oss och tillbringade flera timmar med oss, då vi på det mest förtroliga sätt samtalade om allt, som kunde stå i samband med landets och i synnerhet Hunans bästa».

Guvernören *Yü-an-shi-kai* i Shangtong har nyligen utfärdat en proklamation med afseende på missionsarbetet, hvilken för sin frisinthet och främlingsvänlighet blifvit kallad den protestantiska missionens »magna charta» eller frihetsbref.

Åter hemma.

Kära missionsvänner!

Herren har ledt det så, att jag fått återse mitt fädernesland än en gång. Helt oförtänkt var det för mig att nu nödgas lämna Kina. Hvad vi i det närvarande ögonblicket ej kunna förstå, skall dock sedan blifva klart. Utsikterna på vår väg stänges ofta af moln. Men så länge vi ledas af Herrens hand, kunna vi utan fruktan gå framåt. Händelser, oförutsedda af oss, äro ej så för honom. Allt, som sker, är gagneligt för vår fostran, och därför kunna vi alltid vara tacksamma.

Tack för edert bistånd under striderna i Kina! Tack för edert varma intresse och trogna förbön. Det har blifvit uppenbart för alla, att arbetet i Kina ej varit förgäfves. Det har blifvit pröfvadt i smältugnen och bestått profvet. Våra trossyskon i Kina hafva genom tålamod och uthållighet öfvervunnit i den hårda striden. Nu gäller det att med kraft och beslutsamhet fullfölja segern. Herren gifve sitt folk nåd därtill!

Eder i Herren!

Erik Folke.

Missionshemmet i Dufbo den 2 aug. 1901.

Från vårt missionsfält.

Bref från evangelisten Chang, daterad Singan-fu den 17 januari 1901. Till br. C. H. Tjäder.

Jag får ödmjukligen berätta, att jag för några månader sedan mottog pastorns bref. Vi äro både sorgsna och glada, glada, emedan församlingen har ett godt hopp, sorgsna, emedan vi sörja öfver alla de missionärer och församlingsmedlemmar, som så förskräckligt blifvit mördade. När jag skrifver detta svar på edert bref, äro mina ögon fulla af tårar, och mitt hjärta står knappt ut med att teckna ned orden.

Vi fingo underrättelser om svåra förföljelser, tusentals människor blefvo dödade, och jag visste icke, hvart jag skulle taga vägen. Jag skref i hast några korta meddelanden och skickade till våra Shansi-församlingar. Ända sedan pastorn reste i 6:te månaden blef förföljelsen med hvarje dag svårare. Jag såg, att verksamheten knappast kunde fortsättas på en tid. Skyndsamt sände jag bud till Ishï, Hai-cheo, Rui-ch'eng, Meti-chen med befallning att genast öfverlämna stationer och saker till mandarinerna. Hvar och en fick rädda lifvet, så godt han kunde.

Den 13 i 7:de månaden flyttade jag med hela min familj till Si-ngan-fu. Jag bosatte mig där utan svårighet samt återvände den 24 i samma månad till Shansi för att se efter, huru det gick med församlingen. Jag fann, att boxarna uppehöllo sig i Ishï, Liutsin, Hai-cheo, Ngani och i alla städer, att de stulo och röfvade, samt att det var fullt uppror. Resningen spred sig också inom provinsen Shensi. Två församlingsmedlemmar begåfvo sig till Ping-ting-fu och Hongtong, och vi fingo höra om förhållandena där. Evangelisten Ch'iao förenade sig med dem; men alla tre återvände snart. Boxarna ödelade allting, äfven det minsta.

Den 10 i första 8:de månaden reste jag ånyo till Shansi för att se efter sakernas läge, och dessutom sände jag evangelisten Kong jämte en församlingsmedlem till Taning och Ping-ting-cheo för att taga reda på missionärernas död och församlingsmedlemmarnas öde. Sedermera fick jag veta, att Taning's missionärer blifvit dödade. Tvänne hade dock undkommit, man visste icke hvart.

I K'ü-wu blef missionär Kay med hustru och barn dödade, äfven berättas det, att församlingsmedlemmar dödats. Sakerna på missionsstationen äro bortröfvade. I P'ing-yang-fu äro omkring 20 medlemmar dödade. Katolikerna i Yang-cheo äro dödade, tillsammans 69 personer. I Wen-tsi-hsien blefvo missionär Peat med hustru och två flickor jämte två kvinnliga missionärer, tillsammans sex personer, dödade.

Jag tackar Guds nåd, att våra stationer i Üin-ch'eng, Ishï, Pu-cheo, Uan-ch'üen, Meti-chen blott hafva haft tjufvar, som ställt till bråk. Alla församlingsmedlemmarna hafva varit invecklade i svårigheter, men icke en enda har ännu skadats till lifvet. Nu är allt lugnt, och tjufvar synas icke heller. I Rui-ch'eng, Üin-ch'eng och Haicheo hafva missionsstationerna öfverlämnats till församlingen att vaktas. Af byggnader och bohag är allt kvar, så när som på litet småsaker, som gått förlorade. I Ishï har däremot mycket blifvit bortstulet, jag tror utaf strykare och löst folk. Jag vet ej, huru mandarinen styrt där. Jag reser för närvarande till alla platserna för att ordna med församlingsangelägenheterna.

Hungersnöden är mycket svår. Vårsäden har ej gifvit någon skörd och af hösthvetet har man sått norr om Üin-ch'eng, men växten är dålig; väster om Üin-ch'eng äro hvetefälten osådda. Många församlingsmedlemmar hafva intet att äta. Jag har ännu litet penningar kvar, hvilka jag använder till missionsutgifterna på de olika stationerna, men jag vågar ej utdela understöd utan vidare, utan gifver blott till några af de mest behöfvande. I 10:de mån. steg mjölet till 89 cash; sedan har det sjunkit något på grund af att regn fallit. I San-yüen hafva de kristna flytt bort, några till Honan, andra till bergstrakterna i norr. I Shensi är det svårare hungersnöd än i Shansi.

Änkekejsarinnan och kejsaren anlände till Si-ngan den 2 i 9:de månaden samt bo i norra residenset. Prins Tuan har begifvit sig till Ning-hsiah-fu. (Han talar vidare om Tong-fuh-hsiang samt andra generaler med deras trupper.)

Jag beder, att Herren Gud må gifva mig kraft att bära detta tunga ansvar. För min egen del har min tillförsikt icke blifvit försvagad utan har blifvit stärkt, och det är en särskild Guds nåd. Evangelisten Ch'iao ser öfver förhållandena i Ping-yang-fu, och jag sköter det öfriga, en uppgift, som är stor och svår, men med Guds hjälp kan den dock utföras.

De hjärtligaste hälsningar till alla missionärer nere vid kusten, från hvilken provins de än äro.

Herrens nåd vare med oss alla.

Si-ngan-fu den 17 januari 1901.

Chang-chi-hung.

* * *

Bref.

Kuling sommarsanatorium månd. d. 20 maj 1901

Dyre broder i Herren!

Nåd och frid i rikaste mått från Gud Fader och Herren Jesus Kristus.

Hit ankommo vi i frid d. 6 maj med flodångare från Shanghai. Denna eftersökta rekreationsort ligger i provinsen Kiangsi sydost om Hankow, 30 kilometer från

staden och traktathamnen Kinkiang, vid den stora Iangtse-floden. Läget lär vara 3,700 fot öfver hafvet och högsta värmen om sommaren 28° Celsius. Platsen har redan 120 europeiska hus af huggen sten och besökes under en vanlig säsong af omkring 600 europeer och amerikanare — de flesta missionärer. Den lilla trefliga stenkyrkan ligger »midt i byn», och i den har det redan varit min tur att predika på engelska och kinesiska. Stillheten här uppe och den härliga bergsluften bilda skarpa motsatser till förhållandena i Shanghai. Med hjälp af vår nyanställde lärare ha vi åter upptagit språkstudierna för att kunna aflägga de i missionens regler föreskrifna examina. Utom min kära hustru och vår lille Karl, 2 år 8 mån. — som växer och frodas — består vårt sällskap af systrarna Emilia Ulff, Johanna Hundere, Thora Hattrem och Kristine Angvik — alla från fältet i norra Kina. Fredrika Hallin och Emma Andersson vänta vi hit i nästa månad från Yang-chau, dit de blefvo inbjudna att komma af den snälla miss Murray. Vi äro alla, Herren till pris, vid god hälsa och hafva dagliga möten på kinesiska och på våra egna språk. De tvänne mindre hus vi hyrt — för mycket billigare pris än i Shanghai — ligga bredvid hvarandra, och hafva vi gemensamt hushåll.

Låt oss nu af hjärtat få tacka å de kinesiska kristnas vägnar för den storartade gåfvan af kr. 5,900 från Sveriges kristna, hvilken kommit för de arma nödlidandes räkning i norra Kina. Den utgjorde (£ 325), i kinesiskt mynt 2,400 Tael. (Kr. 2,46 pr. T.) Vidare ankommo d. 26 april (£ 200). I går erhöll jag bref från Inlandmissionens kassör i Shanghai, att d. 14 maj ytterligare 200 pund sterling ankommit från Stockholm till de nödlidande. Dessutom mottog jag i mars från käre vännen E. S—m i Jönköping en växel på £ 10, som blef Shai Tael 72,31 och är en del af de 272,48 Shai T., som vi sände direkt till Üin-ch'eng d. 15 april.

Emedan vi här måste betala Shanghai Tael 110,30 för hvarje 100 Tael, som lyftes i banken Chï-cheng-sins afdelningskontor i Üin-ch'eng, blef summan, när den kom fram, endast 247,04. Af dessa har bland skandinaviska missionärer i Shanghai insamlats omkr. 200 Tael och resten fylldes genom växeln från Jönköping.

Till Shanghai ankomna nödhjälpsmedel äro bland andra alltså följande:

Den 15 april	kr. 5.924 (£ 325) =	Shai Tael 2,400: —	
» 26 »	» 3,649 (£ 200) =	» » 1,460: 07	
» 14 maj	» 3,643 (£ 200) =	» » 1,476: 92	
I rundt tal	kr. 13,216 = £ 725	S:a Shai T. 5,536: 99	

Den 11:te mars afsände Kina Inlandsmissionen en summa till de nödlidande i Shensi. Af denna erhöllo vi *Sian Tael* 275, — blir i Shai T. omkr. 10 % mer — för att utdelas bland de lidande kristna och intresserade i T'ongcheo-distriktet, inbegripet Weinan och Han-ch'eng. Jag har föreslagit Mr Stevenson, att vi nu skola återbetala dessa af de komna medlen.

I januari månad d. å. afsände Kina Inlandmissionen en summa af Shai Tael 3,500 till de nödlidande i Shansi genom vice-konungen Chang i Wuchang (midt emot Hankow).

Enligt föreskrifter skulle *våra distrikt i Shansi* också bli delaktiga af detta understöd. Evangelisten Chang har emellertid ej nämnt ett ord därom, och det troliga är, att, sedan de stora distrikten i mellersta Shansi blifvit tillgodosedda, intet blifvit öfrigt för våra distrikt i provinsens sydvästra hörn. Skulle emellertid våra infödda kristna hafva erhållit understöd af ifrågavarande sändning, skall jag återgälda sådana utbetalningar af de medel, som nu kommit från Sverige. Dessutom har nu sist d. 10 april af Inlandmissionen uppsändts Shanghai Tael 3,000 till nödlidande i deras distrikt i mellersta Shansi. Denna summa medförde i växlar församlingsäldsten Hsü, då han ofvannämnde dag återvände till Shansi i sällskap med Ch'iao sien-seng, br. Linders evangelist, och en annan troende vid namn Ting. Broder Ting har varit den synlige räddaren af de tre sista Shansi-missionärernas lif — de ankommo till kusten i febr. mån. Han är Chantong-man och har blifvit troende genom nu döde missionären Kay å stationen K'ü-wu. Som särskild erkänsla för den hjälp, han lämnat missionärerna, erhöll han 150 tael i silfver, hvilken summa skall utbetalas till hans hem i K'ü-wu.

Innan afresan från Shanghai hade jag samråd med Mr Hoste, som nu är i Hudson Taylors ställe härute. Vi kommo öfverens att telegrafera till vår vän Chang i Üin-ch'eng. Detta skedde d. 6 maj och lydde mitt telegram i öfversättning: »*Mån I alla bli delaktiga af Herrens nåd, kärlek och frid. Vi ha nu flyttat till Kinkiang. Var god och skyndsamt sänd oss redogörelse för under året använda penningar.*» Jag har träffat öfverenskommelse med bankfirman Chï-ch'eng-sin att fortskaffa våra bref. *Var god meddela telegrafiskt tillståndet i församlingarna i de tre provinserna. Kan jag resa till Shansi?*»

Just i dag kom telegramsvar från Shansi, dateradt Heoma den *16 maj d. å.*, däri Chang säger: »*Herrens nåd vare med eder. Angående edert kommande till Shansi vågar jag ej åtaga mig ansvaret att afgjordt råda därtill. Årets räkningar hafva afsändts till eder. Församlingarna i de tre provinserna åtnjuta frid. Ännu har intet regn fallit.*»

»Som redan är kändt genom våra bref föll i jan. månad i Shansi två fot djup snö, hvilket orsakade ett fall i mjöl- och brödprisen af mellan 20 och 30 kash pr skålpund.

Åter tändes hoppet om lif och hälsa — hvilket nu synes gäckadt.» *Chang* säger i sitt sista bref af den 22 mars från Sian i Shensi: »*Kommer ej regn i 3:dje mån.* (vår april—maj) *blir denna hungersnöd utan gräns.*»

Låt oss betänka, kära vänner, att telegrammet, som omtalar att intet regn fallit, var dateradt d. 16 maj, hvilken är den 28 dagen i kinesernas 3:dje månad eller *näst sista dagen i månaden.* Få de alltså intet regn vid denna tid, kan ingen höstsäd sås, och huru detta kommer att inverka på förhållandena i de två provinserna under den kommande hösten och vintern låter sig bättre tänkas än beskrifvas.

Emilia Sandberg afreste från Shanghai d. 22 april med engelska ångaren Sobraon, destinerad till London. Knappt hade man varit två dagar på väg, då fartyget strandade i tjock dimma på kusten af *Fukien*, ungefär halfvägs mellan Shanghai och Hongkong. Herrens underbart räddande nåd kom vid detta olyckstillfälle särskildt i dagen. Alla ombord blefvo räddade. Bland de omkring 15 ombord varande missionärerna befunno sig Mr Frost, Kina Inlandmissionens direktör i (Kanada),

Norra Amerika, och Mr Sloan, en af samma missions sekreterare i London. »Hade ångaren ränt på en annan klippspets *endast 50 fot på sidan* om den, på hvilken den nu sitter fast, hade den utan tvifvel genast sjunkit med man och allt på 150 fots vatten.» *Vi inse nu förbönens vikt.*

»Lofven med mig Herren, låtom oss med hvarandra upphöja hans namn.» Ps. 34: 4.

C. Henrik Tjäder.

* * *

Yang-chau den 18 maj 1901.

Dyre vänner i Herren!

Nåd och frid föröke sig hos eder!

Lofva Herren min själ, och *förgät icke*, hvad godt han har gjort dig!

Det är nästan svårt att uttala vår djupa glädje vid underrättelsen om alla de medel, som influtit för de hungrande och lidande uppe i Norra Kina. Gud ske pris för hans älskade barns offervillighet! Intet är förgätet inför honom, och han skall gifva åter med dubbel välsignelse till alla dem, som öppnat hjärta och hand för sina lidande syskon. Nu ha vi ännu en börda på vårt hjärta, bedjen för dem, att dessa penningar i sanning må bli en hjälp och en välsignelse för dem och ej en frestelse. Kineserna äro fattiga och lefva ett hårdt lif. En liten penningsumma är så mycket för dem. Utländingarnas penningar äro en ständig källa till frestelser för dem.

Ledsamt nog är vägen upp till de norra provinserna fortfarande stängd*. Broder Tjäder har lifligt önskat att få resa upp nu i vår, men har ej fått tillåtelse. Penningar ha skickats genom bankerna i Shanghai till en bank i Üin-ch'eng, där Chang Chï-heng, som till namnet är väl bekant för flere hemma, får lyfta dem. Så ha vi tänkt, att en kommitté af de mera pålitliga kristna från hvarje församling skulle hjälpa till vid fördelningen af medlen. Herren gifve, att vägen må öppnas snart för ett par bröder att gå upp och se till våra församlingar! Bedjen mycket för Chang Chï-heng och för alla de ledande i församlingarna! Så vidt jag vet, äro kapellen i Üin-ch'eng, Hai cheo, Meti-chen, T'ongcheo och Hanch'eng åter öppnade för gudstjänster och gästemottagning. Hoppas att snart äfven Ishï och Sinngan må öppnas. Vi ha skrifvit bref och försökt ordna därom.

Herrens vägar äro underliga! Ännu fortfar kriget uppe i norr, vi ha hört om två drabbningar nyligen. Folket är oroligt. Vi höra från Sï-ch'uan i väster onda rykten och oroligheter. *Bedjen, bedjen* för Guds kära barn där! De flesta af missionärerna ha återvändt dit, och de äro så långt från kusten, om något skulle hända. O, må Herren spara de sinas lif till att lefva och arbeta i Kina! Från närmaste plats till oss (Kao-in), dit en af våra vänner, Ragnhild Hattrem, rest och tillsammans med två tyska systrar upptagit arbetet, höres ock svåra rykten. Här i Yang-chau är allt stilla och folket jämförelsevis vänligt. Sista nyheterna från Honan låta ej väl. Där har varit upplopp mot katolikerna igen och flere ha blifvit dödade, hvilket dock kanske ej är fullt tillförlitligt. Det är svårt att skrifva om hvad vi höra, emedan uppgifterna äro så osäkra. Hoppas dock, att detta i alla fall ej berör vårt distrikt.

Fredrika Hallin och jag äro här, men familjen Tjäder och Emilia Ulff ha rest till Kuling. Sistnämda plats ligger uppe på ett berg och är sval och hälsosam om somrarna. Fru Tjäder och E. Ulff äro långt ifrån starka.

Yang-chau är ingen hälsoort, men det är billigare här, och så kan man få komma i beröring med de infödda. Jag studerar vanligen om förmiddagarna och använder eftermiddagen till arbete bland kineserna. Dialekterna äro olika i de olika provinserna, så det är ej lätt att förstå och göra sig förstådd här, men då vi gå ut på husbesök, få vi en infödd kristen kvinna med oss. De kristna, som äro vana vid att höra oss, förstå oss fullkomligt väl. Vi äro ganska många arbetare samlade här från olika provinser, dit vi ännu ej kunnat återvända, och vi hafva fått våra vissa distrikt här att evangelisera. Jag har fått hela norra sidan, inom och utom stadsporten. Bedjen för Yang-chau, själarne här äro lika dyrbara som i vårt eget distrikt.

Vi hafva nu ett stort nybyggdt hus här, afsedt för språkskola, utmärkt trefligt och bekvämt. Det är uppfördt i 2:ne våningar — den öfre med 27 sofrum — och har verandor längst båda långsidorna samt en flygel på hvardera ändan. Uti den högra flygeln är köket inrymdt och sjukhuset uti den vänstra. Nedre våningen innehåller arbetsrum för föreståndarinnan, husmodern och sekreteraren, mottagningsrum för kinesiska gäster, läsrum, samlingsrum och matsal m. m., allt så bekvämt och passande. På framsidan af huset är det en ganska stor öppen plats och bakom huset en ännu större, där trädgård är under anläggning. — Detta hus är en stor gåfva af Gud, emedan det andra huset var långt ifrån hälsosamt.

Så vida Gud ej annorlunda visar, har jag tänkt stanna här, tills han öppnar vägen att återvända till våra stationer. Mänskligt att döma komma nog inga systrar att kunna resa till Shansi eller Honan förrän nästa vår. Vår Gud är i himmelen och kan göra, hvad han vill, både öppna och stänga. Om bröder hade kunnat gå upp denna vår, så hade vi kanske fått resa till hösten, men nu är ej hopp därom. Det enda skulle vara, om hofvet flyttade från Si-ngan, så skulle vi kanske kunna resa till T'ong-cheo och Hanch'eng, som ligga i Shensi.

Under det jag skrifvit har jag känt ett oupphörligt behof att tillägga: *bed* härom! Vi behöfva mycken bön, om Guds rike skall vinna seger här i Kina. Fienden rustar sig med all sin kraft emot Gud och hans folk.

Jesus Kristus stärke edra och våra händer till striden!

Fredrika och jag förena oss i hjärtlig hälsning till vännerna i hemlandet.

I Herren tillgifna *Emma Andersson.*

* * *

*Såsom synes af senare meddelanden är den nu öppen.
Red.

Tientsin (Pekings hamnstad).

Den 6:te juni 1901.

På väg till SHANSI.

Lörd. d. 25:te maj erhöll jag i Kuling telegram från missionens ledare i Shanghai, att vägen nu hade öppnats till de hungrandes undsättning i norr.

Resan nedför floden gick raskt, och efter nödiga uppköp och förberedelser var den lilla expeditionen på väg från Shanghai mot norr den 2:dra juni med ångaren *Sin-chi*. Namnet betyder »Ny nödhjälp», och vi togo det från Herren som en profetia om framgång. Vår ledare är Mr D. E. Hoste — Hudson Taylors ställföreträdare f. n. i Kina —, dessutom A. Orr Ewing, superintendent *Kiang-si*, Mr E. Taylors (H. Taylors femte son) och jag. Ankommo i dag på f. m. med järnväg hit upp från hafvet och hoppas fortsätta till Peking i morgon med första tåg kl. 8, 50 f. m.

En äldre missionär, Timoty Richard, har nämligen mottagit meddelande från SHANSI'S nye främlingsvänlige guvernör H. Ex Ch'en med inbjudan för missionärer att återvända till provinsen. Detta i första hand för att mottaga skadeersättning för alla förstörda missionsstationer och för att till de protestantiska kristna utdela en gåfva af 40,000 tael, som guvernören nu skänkt dem. — Underrättelse har nått oss här, att starkt regn fallit i maj månad omkring provinsens hufvudstad Tai-uen, hvarför man antagit, att höstsäden där kunnat sås.

Herren gifve, att förhållandet vore så i andra trakter. — Enligt bref från Peking väntar man där hvarje dag missionärernas militäreskort från SHANSI. Vi veta alltså ej huru långt uppehållet blir i nämnda stad. O, hvilket tillfälle att få utvisa Kristi evangelii innebörd, då vi nu gå att rädda och hjälpa t. o. m. våra kamraters mördare — »öfvervinn det onda med det goda». Bedjen uthålligt för oss, att Herren må få använda oss till tusendens uppväckande och frälsning!

C. Henrik Tjäder.

* * *

Kuling den 4 juni 1901.

Käre broder!

Jesu Kristi frid!

Jer. 1: 18, 19.

Ville blott i hast sända några rader, ifall Henrik ej hann göra det, innan han lämnade Shanghai. Herren förde oss i frid hit för en månad sedan och beredde oss en god och rymlig bostad. Vi hade just kommit oss litet i ordning och börjat studera kinesiskan, då ett telegram kommer, som bjuder Henrik att genast bryta upp.

Vi ha ju i flere månader anropat Herren att öppna väg för en expedition af missionärer till Shansi, men ändå tycktes svaret vara plötsligt. Oförberedda vill jag dock ej säga, att vi voro. Pingstafton på kvällen kom telegrammet och annandag pingst på morgonen måste min dyre make bege sig i väg. Sista natten voro vi uppe för att få allt i ordning. Nog voro vi glada, att det ändtligen skulle bli Shansi-resa af, men — skilsmässan. Ja, jag vill ej tala därom, ty få, om ens någon förstår mig. Jag är glad, att *Jesus* gör det. Och han uppehåller min själ. Viljen I bedja för våra bröder på väg till Shansi? Förmodligen komma de i morgon afton till Tientsin. Den väg, de ha att fara, vimlar af röfvare och boxare. Herren vare deras sköld och ganska stora lön! Mr. Hoste, mr. Orr Ewing och mr. Ernest Taylor — Hudson Taylors yngste son — utgöra Henriks sällskap. Jag är så glad, att Herren sändt just dessa. — I förrgår kom underrättelse att ytterligare 150 pund blifvit utsända till de nödlidande i Shansi. I sanning stort, att Gud så fått makt med sitt folk i Sverige, och välsignelsen skall bli stor både i Kina och Sverige genom detta.

Vi äro friska här allesamman. Lille Karl frodas och gläder sin mamma med rosiga kinder. Han börjar nu tala kinesiska riktigt bra, svenska talar han utmärkt.

Många hälsningar till vår älskade kommitté, missionsvännerna och alla missionärerna. Hoppas några af de senare kunna komma ut i höst och tillsammans med oss fara till Shansi. Herren lede oss alla! Hungersnöden tilltager i norr, ännu intet regn. I Jesus

Hilma T.

* * *

Yang-chau den 19 juni 1901.

Kära missionsvänner!

Herren gör hedningarnes råd om intet och öfverändakastar folkens planer. Men Herrens råd består evinnerligen, hans hjärtas tankar från släkte till släkte. Ps. 33: 10, 11.

Dessa ord hafva gladt mitt hjärta de sista dagarne. Han, »som ingen växling och förvandling lider såsom vi af år och tider», han håller att lita på under alla omständigheter.

I veten redan nu genom telegram, att en expedition är på väg till Shansi. Henrik Tjäder var glad att få resa, och vi äro alla så tacksamma mot Gud, som öppnat väg till Shansi. Kanhända vi också få gå upp till hösten.

*

Emma och jag reste ned från Yang-chau till Chin-kiang för att träffa Henrik. Det är blott 2 à 3 timmars resa med ångbåten. Mr Hoste, som med sin familj då vistades i Chin-kiang, sade vid middagsbordet, att Herren lagt det på hans hjärta att följa med till Shansi, och han uppmanade oss alla att bedja om Guds tydliga ledning i denna sak. På eftermiddagen kommo Henrik Tjäder och mr Orr Ewing med ångbåten från Kiukiang, och mr Hoste for med till Shanghai samma dag. Där bestämdes det, att han skulle resa med dem till Shansi. Det är en farlig färd, men Gud är mäktig att bevara dem. Vi ha hört genom telegram, att de skulle lämna Peking den 14 i denna månad. Vi följa dem med våra förböner.

Det nya huset i Yang-chau är stort, rymligt och förträffligt inredt. Vi ha haft det så godt här i alla afseenden. Någon värme har ännu ej varit att tala om. Maj månad var riktigt kall och regnig. Arbetet är i full

gång. Vi äro 20 systrar på hemmet* förutom miss Murray. De flesta af oss kunna tala kinesiska och deltaga i arbetet. Två och två gå ut tillsammans med en infödd kvinna och kungöra evangelium dels i staden, dels på landet. Här hemma är mottagningsrummet ofta fullt af kvinnor. Visst är marken hårdarbetad, men vi tro, att Herren skall vaka öfver sitt ord, och att det skall bära frukt. Missionen har dessutom verksamhet på tre ställen inom staden, näml. vid södra porten, där en missionärsfamilj bor. Där finns en gosskola samt verksamhet både bland män och kvinnor. På ett annat ställe i staden äro 2 kvinliga missionsarbetare från Honan. De hafva också en skola samt bibelklasser för kvinnor (kristna och sökare). Vidare ha vi predikolokalen, där den gemensamma offentliga gudstjänsten hålles. Där bo tre missionärer: mr Gracie från Honan samt mr och mrs Crofts från Lao-ho-k'eo. De verka genom bibelklasser och möten för både män och kvinnor.

Ett stort buddhisttempel ligger alldeles bredvid missionens predikolokal. Där har nyligen varit en högtid, då massor af folk strömmat dit. Bland andra tillställningar fick man äfven se en präst stående med bara, blödande fötter på hvassa järnpiggar.

För en tid sedan talades om att barn försvunnit i staden, troligen ha de blifvit stulna. Somliga tro, att det var tillställdt af våra fiender för att få till stånd ett upplopp emot oss. Godt att veta, att de kunna ingenting göra utan Guds tillstädjelse.

På sista tiden har jag varit utom staden några gånger. Det är ganska lång väg, och jag är ingen duktig fotgängare, hvarför jag åkt på skottkärra. Det kostar lika mycket för en eller två personer. Vanligtvis är man två om en kärra. Emma och jag voro ute på en tur åt landet häromdagen. Folket hade brådtom med hveteskörden, som här på orten är ganska god i år. De, som icke hade alltför brådtom, sutto ned eller stodo omkring oss och lyssnade till vår förkunnelse. En ung kvinna bjöd oss in i sitt hem. Hennes moder var sjuk. De voro alla så vänliga, troligen i hopp att vi skulle kunna hjälpa den sjuka.

Det är uppfriskande att komma ut i det fria. Det är så grönt och vackert häromkring. Allting växer och frodas och fägnar ögat, och det är ju att glädjas åt. Men i vårt arma *Shansi*, hur är det där? Ofta gråter jag inför Gud öfver våra vänner där uppe i landet. Skola de kunna bestå och komma igenom alla pröfningar och lidanden, som gått öfver dem?

(Forts.) *Fredrika Hallin.*

* Sådana, som vänta att få gå tillbaka till sina arbetsfält.

En jullåda

till våra utevarande missionssyskon kommer att afsändas i slutet af sept. eller i början af okt., och torde gåfvor, som äro afsedda att medfölja densamma, insändas senast till den 20 sept.

Rörande en sådan lådas afsändande skrifver en missionsvän följande behjärtansvärda ord: »Då julgåfvor eljest under för missionärerna långt gladare förhållanden utsändts, synes det mig, som om den närvarande nöden, och de otvifvelaktigt väldiga frestelserna till missmod för våra fåtaliga vänner därute gjorde det önskvärdare än någonsin att bereda dem en uppmuntran, visa dem, att vännerna härhemma ej glömt dem. Att de utevarande äro *få*, är väl intet fullgiltigt skäl att underlåta kärleksbevisningen. Ju färre de äro, desto större andel af den andliga striden får nog hvar och en af dem utkämpa för att hålla hoppets bekännelse oviklig.»

Gåfvorna insändas som vanligt under adress: *Josef Holmgren,* 30 Lästmakaregatan, *Stockholm.*

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Juli månad 1901.

N:o		Kr. Ö.
960.	Auktionsmedel från Eksjö gen. S. J.	73: 51
961.	Onämnd Eksjö gen. d:o	25: —
962.	A. F., Sved	10: —
963.	Från böneföreningen i Dalby gen. A. L. Till Sigrid Bengtssons underhåll	101: 50
964.	G. R.	5: —
967.	Grebo missionsförenin, Grebo	50: —
965.	Från syföreningen i Visby försäljning	40: 48
968.	» Söndagsskolan i Ateneum gen. K. N.	19: 61
969.	Stora Mölarps öresförening gen. E. O., Säby	50: —
971.	Jetleneds syfören. gen. C. N., Torbjörntorp	20: —
972.	A. D., Jönköping	10: —
973.	Es. 26:4	300: —
974.	En vän till S. M. K. i Göteborg	5: —
975.	S. E., Stockholm	5: —
976.	J. J., Tranås gen. K. B.	50: —
977.	L. Ps. sparbössa gen. d:o	8: —
978.	»Svenska missionen i Kina»	500: —
979.	R. P., Lindesberg	50: —
980.	M. J., Ramsberg	5: —
981.	C. A., Aspensäng gen. A. A., Lindesberg	5: —
982.	Årets nattvardsungdom i Halltorp gen. P. A. B.	11: 25
983.	Kollekt i Lindesberg gen. A. P.	24: 36
984.	Sparbössemedel gen. K. E. J., Lindesberg	13: 87
985.	G. O., Östanby	25: —
986.	W. W., Markaryd	100: —
987.	G. J., V. Höreda, Lekeryd	15: —
988.	C. S., Vaxholm	10: —
989.	C. E. J., Stockholm	100: —
990.	Döende änkan S. N. fr. Ingelsbo i Adelöf	—: 50
991.	J. C., Lindemålen, Tranås	1: 50
992.	A. A., Lindesberg	40: —
	Summa kr.	1,674: 58

Till de hungrande.

966.	I Jesu namn S. L., Ystad	15: —
970.	(A. S., Östbjärke 45 kr.; fru A. gen. S. J. N. 10 kr.; Insamladt på Tynderön gen. d:o 62 kr.; Enångers jungfrufören. gen. J. J. S. 50 kr.; L. E. I. Tynderö kr. 46: 40; Löts söndagsskola gen. I. N. 10 kr.; E. M. kr. 1: 50; Tackoffer af onämnd gen. A. I. A. 50 kr.; A. N. gen. J. N. 5 kr.; från en fest i Nyckeläng gen. L. E. I. kr. 46: 40) = 326: 30	326: 30
	Summa kr.	341: 30

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Därföre, låtom oss med frimodighet framgå till nådens tron, att vi må få barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1901.

6. Årg. SEPTEMBER 1901. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

U-ting ch'iao (Fem-taks-bron) utanför Yang-chau.

Innehåll:

Lärdomar för missionärerna, hämtade från de senaste oroligheterna i Kina. — Vägen öppen till Shansi. — Från missionsfältet. — Expeditionen till Shansi. — Om skeppsbrottet mellan Shanghai och Honkong. — Utgående missionärer. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina". Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Lärdomar för missionärerna, hämtade från de senaste oroligheterna i Kina*.

Hafva vi, som utgifvit våra lif för Kinas pånyttfödelse, några lärdomar att hämta af dessa oroligheter? Och var det delvis för vår räkning, som denna omstörtning ägde rum? Såg möjligen den gudomlige konstnären, att han hade behof af hammare, mejsel och eld för att så forma oss män och kvinnor, att vi kunna blifva lämpliga för utförande af detta arbete, det högsta och svåraste af alla tiders arbete: vinnandet af Kina för vår Mästare.

Det kan vara nyttigt för oss, vi, som äro en skara missionärer, ryckta bort från det arbete och det folk, vi älska, och samlade i denna stora stad, att, under det vi sitta och vänta och längta tillbaka till de små församlingar, vi lämnat, offra en stund till att gemensamt diskutera de lärdomar, denna stora katastrof gifver oss. De synas mig vara följande:

1:o. *Vi hafva fått en ny förnimmelse af huru svårt — skola vi säga omöjligt — det arbete är, som vi åtagit oss.* Några af eder hafva under ett fjärdedels sekel offrat eder bästa lifskraft i Kina. Och på en enda dag synes arbetet utplånadt, och i stället för en liten skara troende är där en rasande, tjutande folkhop, farande efter edra lif.

Hafva vi då åtagit oss en omöjlig uppgift? Ja! Att rycka denna världen och till och med endast Kina ur satans klor, det är, kan man nästan säga, den enda omöjliga uppgiften här i världen. Vi kunna snabbt fara genom berg och öfver hela kontinenter, vi kunna medelst den elektriska gnistan tala under och tvärs öfver världshafvet, vi kunna undersöka materien hos stjärnor, så aflägsna, att deras ljus behöft ett tusen år att nå oss.

Men vi stå hjälplösa inför ett enda folk, ja, en enda själ, som icke vill mottaga Guds rike. Kineserna bruka säga: »Sanningen öfvervinner det onda». — Men huru förhåller det sig i verkligheten? Det är nu mera än 2,000 år, sedan Kinas store vise uppträdde, och hans läror förkunnas dagligen af en million lärare för 10 millioner lärjungar. Har sanningen segrat? Sanningen ensam segrar aldrig, den kan icke öfvervinna en värld, som har tagits i besittning af det onda. Om än dess konungsliga gestalt och änglalika utseende vinna människors beundran, så innebära dock dess stränga kraf på sedlighet, rättfärdighet och renhet ett kors. Satan har icke vikit tillbaka, och ej heller har syndens gift borttagits ur världen. Vi hafva blifvit ställda inför denna våldsamma omstörtning, på det att den lärdomen må brännas in i vårt inre, att mörkrets makter ännu behålla en fast ställning gent emot ljusets rike. Hvad annat kunna vi då vänta att se skrifvet på evangelii budbärares ansikten än sorg och förtviflan? Så klagade och sörjde lärjungarna, när Jesus dog på korset och lades i grafven, sägande: »Vi hoppades, att han var den, som skulle förlossa Israel».

2:o. Det är en annan lärdom, som jag tror har blifvit inristad på våra hjärtan med större kraft än någonsin, nämligen den, *att Guds rike visserligen skall triumfera.*

Detta rike kan icke bäfva. Andra riken hafva sina tidehvarf, de uppstå, blomstra, aftaga och försvinna, men detta rike består och består evinnerligen. Hvarifrån skulle väl himmelska syner kunna skådas, om icke från den ödsliga klippa, där Johannes tillbragte sin fångenskapstid. Hvar annorstädes skulle han kunnat höra den sången: »Världens rike har blifvit vår Herres och hans smordes, och han skall regera i evigheters evighet». Se Paulus där i hans dystra fängelse och hör, huru han, uppfylld af ädelt hopp och af fröjd, sjunger lofsånger för församlingen. Hvilken plats, säger du, för sådana skrifter som Efeser- och Filipperbrefven att författas på. Jag tror, att aposteln aldrig hade kunnat skrifva sådana bref förutan den spänning och de stormar, som uppfyllde hans lif. När skulle Esaias hafva skrifvit sina profetior om Israels kommande härlighet, om icke i en tid af andlig död och religiösa förföljelser? De tider, då martyrer krönas, äro de tider, då profeter födas.

För mer än 30 år sedan befann jag mig under en rundresa på trakter, som missionsverksamheten då ännu icke berört. Jag begynte min dagliga färd, då solen ännu endast drömde om den kommande dagen, det var vinter, och kolsvarta moln betäckte himmelen. Genomträngd af kylan, hoppade jag af åkdonet, och, hållande mig fast vid detsamma, stapplade jag framåt, så godt jag kunde i en af Kinas tusenåriga vägfåror. Det var som att vandra på hafvets botten. Skulle väl morgonen någonsin komma. Jag visste, att morgonen skulle komma. Så mörk och hopplös syntes då Kinas framtid. Skulle jag någonsin se den rosiga morgonrodnaden på dess himmel? Aldrig var jag mera viss än då, att en gyllene dag skulle uppgå, och under det jag där sträfvade framåt, fick jag i syner skåda det Kina, som framdeles skall komma.

Den dag, då Pekings belägring började och den första smattrande artillerielden hördes, mötte jag dr Martin. Han såg aftärd och medtagen ut. Det var en sällsam erfarenhet att efter 50 år af ett lif, på det mest uppoffrande sätt utgifvet för Kina, stå midt emot tusentals mauser och manlicher-gevär. När jag tilltalade honom, rätade doktorn upp sig till sin fulla längd och syntes mig lik en af de gamla profeterna, då han sade: »Detta är domsbasunen öfver hedendomen». Och detta var den ande, som besjälade dem, som då voro inneslutna inom de utländska legationernas murar. Vid morgonbönerna lästes sådana ställen som detta: »Han, som bor i himmelen, ler; Herren bespottar dem. Jag hafver insatt min konung på Sion, mitt heliga berg.»

Aldrig skall jag förgäta den 14 juni, då under hela natten ett ursinnigt tjut ljöd från struparna på

* (Fritt öfversatt efter Rev. Ch. Goodrich's föredrag i Shanghai af O. v. F.

tiotusen demoner: Sha, sha, sha, sha (döda, döda, döda, döda). Sex dagar därefter voro vi inneslutna inom ett område af endast fyra tunnland, och då voro boxarne säkra, att de hade oss.

Hennes kejserliga majestät tittade förstulet ut från det furstliga palatsets fönster med sitt ondskefulla hufvud, glittrande af juveler, och utropade: »Nu hafva vi dem», och furstarna, som anförde armékårerna, de visste, att de hade oss.

Och på samma sätt trodde Jesu fiender, att de hade honom i sin makt, då han hängde på korset. Huru jublade icke de onda människorna och djäflarna: Nu hafva vi honom. Kom ned från korset!

Men huru kom det sig, att vi icke sörjde och bittert skriade. Huru kom det sig, att vi sjöngo segersånger och fröjdades öfver Kinas kommande uppståndelse — om den än komme att ske öfver vårt stoft. Tron har stundom sina syner i mörkret. O! huru löftets stjärnor då lysa och de stora konställationerna på löftenas stjärnhimmel stråla och tindra; aldrig någonsin skola vi mera tvifla på den slutliga segern.

3. Vi hafva fått en annan ny lärdom, nämligen den, *hvad det kostar att lyfta ett stort folk upp ur synden.*

Då vi första gången beslöto att offra våra lif för Kina, tänkte vi, att vi hade gjort en stor uppoffring för Kina. Var det icke allt vi hade? Och en ännu större uppoffring var det för far och mor, fastän vi icke visste det. Lyckligtvis hade vi icke en profets eller siares öga, hvarmed vi kunde blicka in i år, som skulle komma, och se pröfningar, dem vi aldrig kunnat ana. Och till råga på allt kom nu denna väldiga omstörtning. Hvilka själsstrider utkämpade vi ej — Gud allena vet, hvad det kostade oss — då vi skulle lämna våra församlingar och vårt arbete. Ingenting af allt, som sedermera följde, kunde jämföras därmed. Och så kommo, för oss uppe i norr, dessa två månader, då vi voro afstängda från den yttre världen och inneslutna i Peking. Om jag för en månad sedan eller något mer gaf någon det intrycket, att det icke var förenadt med mycket lidande att lefva under belägringstillstånd, så låt mig skynda att borttaga detta intryck. Det var ett verkligt lidande och stundom ett stort sådant; jag behöfver ej förklara det i detalj, endast säga, att det ej egentligen bestod i fruktan för fiendens kulor, jag såg föga af denna fruktan. Men jag må bekänna, att, då jag i mitt hem såg katastrofen nalkas, kände jag en förskräcklig men tyst bäfvan — härstammar jag icke från puritanerna — att falla i händerna på boxare och soldater. »Låt mig icke falla i människors händer», var min bön. Jag kände deras obeskrifliga grymheter, som äro värre än att dö tusen gånger. Men, om det endast gällde att blifva skjutna, nåväl, så kunde vi möta det och utsattes äfven dagligen för en sådan möjlighet. Vi ledo dock på många sätt och särskildt, då våra kära eller våra små barn, som voro oss dyrbarare än vårt eget lif, befunno sig i samma plåga som vi. Men då nyheterna kommo från Pao-ting-fu och sedermera från Shansi om de där föröfvade illdåden, och slutligen när underrättelsen kom om denna lilla skara, som under dess färd genom provinsen många gånger måste utstå dödens fasor, då tyckte jag, att vi, som voro innestängda i hufvudstaden, knappast hade känt något lidande alls.

För några veckor sedan träffade jag den kära Pastor Glover, som hade genomlefvat alltsammans och till sist vakat öfver sin älskade hustru, då de band, som fäste henne vid jorden, brusto och hon inträdde genom pärleportarna. Huru gagnlöst vore det icke att fråga honom, huru mycket han lidit. Hvad mig angår, stod jag nästan förstummad inför honom.

Hvilken skara af martyrer, både af missionärer och kinesiska kristna! Hvem skall skrifva Kinas martyrhistoria i detta stora sekels sista år? Världen borde lära känna denna historia.

Utom alla andra uppoffringar, vi förut hade erfarit, måste nu äfven denna stora förföljelse tillkomma, och så hafva vi fått en ny lärdom, beträffande det pris, som Kinas pånyttfödelse kostar. Och vi kunna ej förundra oss häröfver, ty det är samma onda värld, som korsfäste Guds Son, och som önskade korsfästa honom på nytt. Han allena vet, hvad denna världs frälsning kostar.

4. *Vi hafva vidare fått nya eller djupare lärdomar beträffande Guds försyn och ingripande i denna världen och i våra lif.*

Till och med män, som icke bekänt sig till kristendomen, men hvilka hädanefter visserligen borde vara kristna, erhöllo djupa intryck af det sätt, hvarpå Guds hand så ofta och så tydligt utsträcktes till vår räddning.

Se, huru marinsoldaterna ankommo strax före järnvägens upprifvande. Senare ankomst skulle sannolikt varit omöjlig. Se, huru en half million skålpund hvete ankom till legationsområdet söderifrån endast tre eller fyra dagar före belägringens början. Se, huru vi tillåtas föra en liten skara infödda kristna med oss inom legationen. Hvad innebar det väl att hafva inalles omkring fyratusen män, kvinnor och barn inom legationens gränser? Endast hvad födan angår, betydde det, att mer än två ton lifsmedel dagligen måste från något håll anskaffas. — Jag undrar ej på, att vår minister länge tvekade inför alla de svårigheter, som mötte oss genom de infödda kristnas ankomst. Det var Gud, som ingaf i d:r Morrisons hjärta att säga det rätta ordet, och det var Gud, som ingaf i m:r Conger's hjärta att tillåta dem komma. Vi välsigna dem båda och vi välsigna Gud framför allt. Det var en af hans välsignade skickelser, som åstadkom på en gång deras och vår räddning.

Och säg mig, hvad var det väl, som, då vi alla tydligen voro dömda till undergång genom Honlin-Akademiens brand, åstadkom denna underbara vindförändring. Hvad var det, som gaf oss sådan fullkomlig trygghet, omgifna, som vi voro, på alla sidor af en smattrande gevärs- och granateld, hvilken fortsatte natt och dag under flera veckor. Huru vill man förklara vår goda hälsa under alla dessa omständigheter, som dagligen satte den i fara. Hvarför upphörde alltid våra fiender med sin eld, just då de begynte träffa sitt mål? Hvad höll dem

väl tillbaka, att de icke hvilket ögonblick som helst störtade in öfver oss från alla sidor och öfverväldigade oss. — Jag behöfver icke tillägga mera. Vi läsa i berättelsen om forna tider: »Jag har sett mitt folks lidande, och jag har stigit ned för att frälsa dem» (2 Mos. 3: 7, 8). Gud kom ned för att befria oss, och vi förstodo det. Säkert kunna många här aflägga ett liknande vittnesbörd. Skola vi då någonsin mer tvifla på vår allsmäktige väns ständiga närvaro hos oss. »Jag är med eder alla dagar.» Må detta ord hädanefter för oss vara en källa till ständig tröst, glädje och hänförelse!

(Forts.)

Vägen öppen till Shansi.

Sedan Augustinumret af Sinims Land utkom hafva i allo goda underrättelser ingått från Kina.

Vi hafva emottagit ett bref från broder H. Tjäder, dateradt Pabting-fu den 24 juni, af följande innehåll:

Mr Hoste har tillskrifvit några Shansi-missionärer att göra sig i ordning att komma hit ut, så snart de fått hans bref. Han har föreslagit mig att skrifva detsamma till kommitteen i Stockholm. Han föreslår, att 2 à 3 bröder, som återvunnit god hälsa och hafva anlag för banbrytande verksamhet på egen hand, komma ut nu i höst.»

Med anledning af detta meddelande har kommitteen beslutat, att bröderna *Hahne, Blom* och *Stålhammar* skola afresa till Kina i början af okt., och bedja vi att få anförtro dessa bröder åt missionsvännernas innerliga förböner, att Herren måtte vara med dem under färden, hjälpa dem i deras svåra uppgift och göra dem skickliga till allt godt verk, att själar må räddas ur andlig och timlig nöd.

* * *

Äfven hafva vi erhållit bref från mr J. Stevenson och mr J. B. Broumton (missionens kassör) i Shanghai, ur hvilka följande utdrag må lämnas.

Mr Stevenson skrifver den 10:de juli beträffande vårt missionsfält:

»Jag tror ej, att några svårigheter skola möta för manliga missionärer att återgå till arbetet på hösten, och det är möjligt, att äfven systrar skola kunna resa upp, men detta senare skola vi blifva i stånd att bättre bedöma, då expeditionen till Shansi återkommit.»

Mr Broumton skrifver den 24 juli: »Det skall glädja eder att få veta, det vi i dag emottagit telegram från Mr Hoste, afsändt från Tai-uen-fu den 15 juli, med begäran, att hvad nödhjälpsmedel, som funnes för de hungrande, skulle sändas genast. Vi telegrafera följaktligen penningar till Ping-iao samt till Üin-ch'eng, hvad som finnes innestående för de nödlidande inom Svenska Missionens i Kina distrikt.

Telegrammet säger äfven, att guvernören i Shansi begär, det missionärerna skola återvända till provinsen, så att vi hoppas, det några bröder inom kort skola kunna resa upp.

Fem eller sex af våra bröder skola afresa denna vecka till Honan för att vidtaga anordningar för arbetets återupptagande på de olika stationerna inom denna provins.»

* * *

I Chinas Millions för sept. läses följande:

Såsom det antyddes i Augustinumret, kommer ett större antal missionärer att återvända till Kina denna höst. Några nya skola äfven utgå. Somliga äro redan på väg, och andra skola inom kort afresa. Vi glädjas öfver att förhållandena i det inre af Kina äro tillräckligt gynnsamma att tillåta arbetets upptagande på de flesta af våra stationer. Vi emottaga alltfort utan undantag goda underrättelser om lugn i landet samt om ämbetsmännens vänlighet på alla de stationer, där arbetet återupptagits af våra missionärer. Men vore än förhållandena mindre gynnsamma, än hvad de äro, skulle dock Kristi sändebud vara förpliktade att bära sin Mästares budskap om lif och frälsning till dessa, som ännu intet hört därom. Svårigheter och faror utgöra icke tillräckligt hinder för att draga sig tillbaka från detta Herrens verk.

Vi erinras om ett minnesvärdt yttrande af den till rysk minister i Peking nyligen utnämnde M. Lessar. På tal om missionärerna sade han vid ett tillfälle: »En missionär i Kina skulle ingen konsul hafva utom Jesus och ingen nationalitet utom himmelrikets.» Det är i denna ande — vi våga ödmjukt hoppas det — som våra missionärer återvända till sitt verk, och som nya arbetare gå åstad på oprövade vägar. De gå ut i förtröstan på den lefvande Gudens hjälp och beskydd och förlita sig icke på köttslig arm. Skola vi icke bedja för dem, att de må hafva en djup och ständig förnimmelse af Herrens närvaro och hjälp?

Från vårt missionsfält.

Bref från evangelisten Chang*.

Pastor Tjäder, hälsning!

I förra brefvet sände jag den begärda räkningen men vet ej, om den kommit fram. Den 25 i 3:e mån. reste jag till Ping-yang för att höra efter, hur det förhölle sig med de 2,000 tæl hungersnödsmedel, som kommit från Shanghai. Återvände till Üin-ch'eng för att lämna de kristna den hjälp, jag kunde. Jag vände mig också till mandarinen med begäran om understöd. Han gaf då till hvar och en af de kristna en teo (ett mått ungefär 20 skålp i vikt) hirs i månaden. Alla man-

* Detta bref, som är ställdt till br Tjäder, har Mr J. Stevenson sändt till br E. Folke, som öfversatt detsamma, att det måtte blifva tillgängligt för missionsvännerna.

darinerna behandla de kristna väl. Guvernören har strängeligen befallt alla ämbetsmän i distrikten att ofördröjligen afgöra alla missionsangelägenheter, ersätta alla de kristnas förluster i penningar eller egendom och låta reparera förstörda byggnader. Omkostnaderna därför skulle kräfvas af boxarnes anhängare. Han har vidare utgifvit en förordning i 18 paragrafer till ledning för mandarinerna vid afgörandet af missionsärenden.

Den 2 i 4:e mån. föll 1 fots regn i Honan, Shansi och Shensi. Vårsäden kunde därför sås. Ris och hvete hafva redan börjat falla i pris och komma nog att blifva ännu billigare. Hungersnöden synes därför mindre hotande. Vi få dock se, huru stort regnfall vi få i 6:te och 7:de mån. I hela trakten omkring Tai-yuen och Ping-yang hafva inga kristna dött af hunger, ty mandarinerna hafva visat dem medlidande i deras stora nöd och gifvit dem 2 teo hirs per person i månaden. I Üin-ch'eng-distriktet hafva de fått hälften så mycket. Detta är en stor nåd af Gud. Han har rört änkekejsarinnans hjärta, så att hon utfärdat flera edikt till de kristnas förmån.

Bed alla missionärerna, att de ofördröjligen komma tillbaka till Shansi och se till missionens angelägenheter. Detta är ett utmärkt tillfälle. Man kan fritt framlägga för guvernören missionens sak. Ingen hämndkänsla bör nu intaga oss. Nu hafva vi de bästa utsikter att med framgång arbeta på undanröjandet af fiendskapen mot missionen och att för framtiden förekomma upprepandet af detta sorgliga morddrama. Nu är tiden att utföra detta. För egen del anser jag följande bestämmelser böra göras:

1:o. Att alla ämbetsmän fritagas från förpliktelsen att offra till afgudarne.

2:o. Att förbud utfärdas mot spelande af teater i afgudatemplen.

3:o. Att studerande ej tvingas att tillbedja Confucius.

Ch'iao och Hsii passerade Üin-ch'eng den 17 i 4:e mån. på väg till P'ing-yang-fu. De medförde bref från eder, hvaraf jag ser, att I alla befinnen eder väl. Jag tackar Gud, att, ehuru I måsten vistas i söder, edra hjärtan dock äro hos oss i norr. Varen ej oroliga för oss. Jag skall se till, att de kristna ej behöfva förgås af hunger. Jag hoppas, att I hållen ut att bedja mycket för Shansi.

I Honan har skörden varit klen. Vårsäden är sådd. De kristna där lida dock ej af svår nöd. Var ej orolig för dem. Jag sände Nan dit, och han fann dem alla i frid. Ryktesvis har jag hört, att de skulle visat kallsinnighet i tron.

I Yong-ho hade mandarinens tjänare utpressat 113 tusen kash (4 kash = 1 öre) af de troende. Den 10 i 3:e mån. anmälde jag saken hos intendenten. Han sände genast befallning dit, att penningarne skulle återställas.

I byn Ku här i An-i-distriktet slogo boxarne sönder allt husgeråd, tillhörigt Iao-Tien-kuan. Byns invånare hafva ersatt det med 30 tæl. Boxarne kommo också till Uang-fu's by, där de angrepo människor och stulo hästar. Uang sökte de efter för att döda honom. Han hade dock just flytt till Si-an och undkom sålunda. Nu har mandarinen pålagt boxarnes anhängare en plikt af 24 tæl, som han lämnat Uang. Iao har också fått af mandarinen 20 tæl. I hela Üin-ch'eng-distriktet hafva mandarinerna frivilligt ordnat dessa angelägenheter. I Uan-ch'üan är ingenting gjordt ännu. Jag är alltför mycket upptagen och hinner ej med att sköta allt, som nödigt vore.

Den 9 i 2:dra mån. lämnade vår guvernör Si-an och ankom till Tai-yuen den 29. Så snart han anländt, lät han omkullstörta och begrafva i jorden det stenmonument, som staden upprest till ära för Yu'-hsien, därför att han låtit bränna missionsstationerna och mörda missionärerna. Han lät också fängsla de mandariner i provinsen, inom hvilkas områden missionärer mördats. Flera räddade sig dock genom flykten. Ett antal af 14 grepos och fördes till Tai-yuen. Pastor Kü i Taning reste i spetsen för 30 medlemmar af församlingen där till Tai-yuen och bådo om nåd för sin ämbetsman.

I Ho-tsin hafva U och Chang (mr Connells mördare) tagit lifvet af sig i fängelset. Sex andra mördare äro ännu i fängsligt förvar där.

Frågan om skadeersättning åt de lidande i Ping-yang är nog så svårlöst, att den ej hinner afgöras före årets slut. Generalen och prefekten i Ping-yang utfärdade under 6:te mån. i fjol kungörelser, hvari de talade emot missionen. Domaren där dödade två kristna med egen hand och lät piska många. Låt detta blifva kändt. Den 6 i 4:de mån. i år mottog generalen med stor ståt en katolsk biskop, som kom från Honan vid gränsen. Till Tai-yuen hafva två katolska biskopar anländt och blifvit mottagna på ett mycket hedrande sätt. De förenade kinesiska armeerna äro nu drifna ur Shansi. Guvernören arbetar ifrigt på att ordna de skilda missionernas angelägenheter i afvaktan på att de olika ländernas missionärer skola ankomma. Katolikerna hafva lånat 100 tusen tæl af guvernören och utdelat till sina anhängare. Ännu hafva vi ingen protestantisk missionär, som här kan föra vår talan.

Den 16 i 4:de mån. föll åter ett stort regn. Hungersnöden torde därför snart vara öfver. Ej mera nu. Vi få vidare samtala om saken, då vi träffas. Herren gifve hvarje missionssällskap nåd att nu gå framåt med nit och upptaga missionsarbetet.

Eder ringe broder
Chang Chi-heng.

* * *

Bref från T'ong-cheo-fu.

Från våra medhjälpare Shih T'su-t'ang och Kü Iong-ngan, som vakta huset i T'ong-cheo-fu, har bref anländt, ur hvilket följande utdrag göres:

»Till våra vördade lärare herr och fru Berg!

Herren bevare eder i frid. Alltsedan ni lämnade oss, hafva vi varit bedröfvade, och vi tänka beständigt på eder. Vi åstunda ifrigt att få återse eder och bedja utan återvändo, att ni måtte blifva bevarade i frid.

Vi längta så mycket efter vår innerligt älskade pastor och efter frun och våra små vänner Ngan-vai och T'ai-p'ing (Henrik och Waldemar). Måtte Herren göra eder mycket lyckliga!

Vi bedja eder ock vara goda och mycket bedja för Shansi. Hungersnöden är förfärligt stor, och sedan ni reste, har det ej regnat. Människor i massor dö af

hunger, och ansiktsfärgen på de kvarlefvande är gul. Om ej regn faller i den fjärde eller femte månaden, kanske vi aldrig mer få återse hvarandra. Hvetet är nu uppe i 12 à 13 tæls pr tunna, och vi hafva det mycket svårt att kunna lifnära oss. En hel mängd vilda rykten äro i omlopp. Herre Jesus, förbarma dig öfver oss syndare! Bedjen, att frid snart må härska i Kina!» — —

Anm. Missionär Hagqvist meddelar, att han uppsändt ungefär 300 tæls till de kristna i Han-ch'eng, T'ong-cheo-fu och Ueinan, och att missionär Tjäder medförde en större summa. Ofvanstående bref voro skrifna, innan hjälp hunnit anlända. Missionsvännerna torde emellertid bemärka, att deras gåfvor varit väl använda, och må vi bedja, att de må lindra nöden och afvärja hungersnöden för många!

* * *

Bref från Fredrika Hallin.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Våra tre vänner *Hsü-chang-lao*, *Ch'iao* och *Ting-üen*, som lämnade oss i början af april, hafva nu, enligt telegram för några dagar sedan, ankommit till *Shansi*. *Hsü* är en kär broder i Herren, känd i hela distriktet söder om *T'ai-üen-fu*. Genom Guds nåd skall han bli till stor hjälp för de kristna där uppe.

En dag var jag utom staden till en bro, som kallas Fem-taks-bron *(U-ting-k'iao)*. Där bredvid står ett ganska stort tempel och en märkvärdig grafvård öfver en buddhistpräst. Det är icke lång väg mellan buddhisttemplen. De flesta äro stora, ståtliga hus med trädplanteringar omkring. Om kejsar *Kuang hsü* hade fått genomföra sina reformplaner 1898, hade kanske många af dessa tempel varit förvandlade till allmänna skolor eller ännu bättre till predikolokaler för evangelium. Det fröjdar ens hjärta att tänka framåt mot den tid, då hela jorden och äfven Kina skall varda öfvertäckt af Herrens kunskap, såsom vattnet täcker hafvets botten. Härliga framtidshopp! Vi må glädjas att få vara med nu och så den ädla säden. Herren har sagt, att, när skördetiden kommer, skola både den, som sår, och den, som skördar, tillsammans glädjas.

Jag vill afsluta brefvet med några ord, som yttrades af mr Crofts vid tacksägelsemötet den 25 maj på aftonen, missionens (C. I. M:s) allmänna böndag.

»Kina är allaredan vunnet för Kristus. Förstlingsfrukten är inbärgad. Evangelium passar för kineserna. 'De öfvervunno honom för lammets blods skull och för deras vittnesbörds ords skull, och de hafva icke älskat sitt lif allt intill döden.' De hafva gifvit sina lif för sin Mästare och äro nu förenade med den saliga skaran af trosvittnen, som gått förut. Vi, som äro lämnade kvar, hvad hafva vi att göra? I tro och lydnad skola vi gå och taga in landet, som ligger framför oss. »Hvarje plats hvaruppå edert fotblad träder, vill jag gifva eder.»

Guds välsignelse och ett hjärtligt tack till alla dem, som med förböner och gåfvor understödja oss.

Blott en liten tid, och så kommer han, som skall komma.

Expeditionen till Shansi.

Pastor Timot. Richard i Shanghai, tillhörande engelska baptistmissionen och ledare för »Sällskapet för spridande af allmän och kristlig kunskap bland kineserna», har, som bekant, förenat sig med det sällskap missionärer, (bland hvilka broder Tjäder är en), som rest upp till provinsen Shansi för att undersöka förhållandena. I första instansen var han inbjuden af guvernören i Shansi att komma dit för att ordna med församlingsförhållandena. Därpå inbjöd Li Hong-chang honom att först komma till Peking. Anländ dit rådde Sir Robert Hast (chef för det kinesiska tullverket) honom på det bestämdaste att icke resa, emedan vägarne voro allt utom trygga. Följaktligen underhandlade han med Li Hong-chang och inlämnade till honom ett memorandum, upptagande sju punkter.

Dessa bestämmelser äro ett uttryck af alla de missionssällskaps tankar, som arbeta i provinsen, och, ehuru hufvudtanken går ut på att beskydda de kristna, sträfvar man dock ytterst på att skaffa frid åt hela provinsen. Då Li Hong-chang genomläst handlingarna, blef han angenämt öfverraskad öfver de måttfulla anspråken och den vänskapliga tonen i det hela. Något dylikt sade han sig aldrig förut hafva bevittnat. Texten lyder som följer:

»Under den tid af 10 år, från det andra till det 12:te af Kuang-Hsüs regeringsår, som jag bodde i provinsen Shansi, rönte jag endast vänlighet från såväl ämbetsmän som folket i allmänhet. Det var därför en stor öfverraskning, då förlidet år såväl infödda kristna som utländingar mördades till ett antal af flera tusen.

I sanning en oförutsedd och högst märkvärdig förändring! De utländska sändebuden hafva alla redan träffat öfverenskommelse med kinesiska regeringen rörande det straff, som bör tillmätas åt dem, som föröfvat morden på utländingarne. Detta ämne behöfver jag således icke sysselsätta mig med. Det återstår endast att vidtaga åtgärder med anledning af de protestantiska kristna, som mördats. Efter moget öfvervägande hafva vi enats om följande sju punkter.

I. Antalet af mördare i de olika distrikten är mycket stort, och enligt lag skulle de alla afrättas.

Men jag vet, att de stodo under ämbetsmännens ledning, och äfven att de voro vilseledda af boxarne. Det vore därför hårdt att fordra, det alla skola straffas.

Därför fordrar jag blott, att en ringledare i hvarje distrikt straffas, som en varning för de öfriga. Om guvernören i Shansi anstränger sig till det yttersta för att få dessa män till att ångra sina brott, så äro de kristna församlingarne villiga att visa skonsamhet mot brottslingarne.

II. Ehuru vi ej fordra dödsstraff för den öfriga delen af befolkningen, som deltog i mördandet af de kristna, skola de icke inbilla sig, att de äro fria från skuld och ansvar. De måste ersätta de kristna deras förluster och se till, att änkorna och de föräldralösa blifva försörjda.

III. Hela provinsen Shansi skall betala en plikt af 500,000 tæls, af hvilka 50,000 tæls skola utbetalas hvarje år under loppet af 10 år.

Dessa penningar skola dock icke tillfalla hvarken utländingar eller de kristne. De skola helt och hållet användas till att upprätta skolor, i hvilka barnen till Shansis ämbetsmän, lärare, industriidkare och jordbrukare må kunna inhämta nyttiga kunskaper och på så sätt undvika att i framtiden blifva förda bakom ljuset. Skolans affärer skola handhafvas af en utländing och en infödd lärare.

IV. Stenmonument, innehållande en sanningsenlig beskrifning på boxarnes grymheter, skola uppsättas på hvarje plats, där kristna dödats.

V. Utaf de fem protestantiska missionssällskap, som arbetade i Shansi, hafva flera missionärer dödats, andra återvändt till sina hemland. Då de öfverlefvande såväl som nya missionärer återvända till Shansi, tillkommer det ämbetsmännen såväl som folket att emottaga dem på det artigaste och bedja om ursäkt för det skedda.

VI. För att förekomma återupprepandet af oroligheter förständigas de kinesiska ämbetsmännen att behandla kristna och icke kristna lika, men om någon af dem skulle bryta mot lagen, låt då lika straff tillmätas dem. Om någon af de kristna befinnes innehafva erforderliga meriter, bör han anmälas till erhållande af en ämbetsbefattning på samma sätt som en icke omvänd.

VII. Sedan dessa bestämmelser blifvit utförda, skall en lista upprättas på upprorsmakarnes namn. Om de icke ångra sig, utan fortfarande förfölja församlingarne, skola de straffas enligt lag och utan hopp om att kunna erhålla förlåtelse.

Om skeppsbrottet mellan Shanghai och Hongkong.

Af *Emilia Sandberg.*

För Sinims Land!

Vi lämnade Shanghai natten till den 24 april med den stora och nya engelska ångaren »Sobraon» men hade endast gått omkring 24 timmar ut på hafvet, då vi stötte på klippor.

Jag väcktes af ett par underliga stötar, som läto mig ana, hvad som var å färde. Innan jag hann ropa på de två engelska systrarna miss Fishe och mrs Charman, mina hytkamrater, kom vår uppasserska inrusande och tog ned de korkbälten, hvilka varit upplagda i taket och kastade en till oss hvar i våra bäddar med tillsägelsen: »Tagen på eder dessa och kommen genast upp på däck». Så rusade hon från den ena hytten till den andra och väckte alla. Det dröjde icke många minuter, förrän vi alla, mellan två à tre hundra personer, voro samlade på däck, och så fort lifräddningsbåtarne hunnit släppas ned, ljöd kommandot: »Ladies and children!» Kvinnor och barn!

Kvinnor och barn blefvo således först hjälpta ned för stegen, den ena efter den andra med sina små »skatter» i sina armar, och båtarne fylldes, sedan de manliga passagerarne äfven fått komma ned.

Skeppet låg nu nästan på sidan, och man sade, att vattnet redan stod 12 fot djupt inuti fartyget.

Lyckligtvis voro vi ej ännu så många passagerare, emedan vi icke passerat Hongkong

Det blåste duktigt och var dessutom tjocka, så att vi hvarken kunde eller vågade ro åt något håll, så länge det var mörkt utan måste hålla oss omkring vraket. Med glädje hälsades daggryningen, men, o, hvilken syn! Där låg nu den ståtlige »Sobraon» nästan på sidan med fören fast på en klippspets, eller rättare emellan två sådana. Af trävirket hade en del fastnat på klippan, och plåtbeläggningen var uppbruten, så att man kunde se in längs hela skeppet. Att detta icke genast sjönk, berodde därpå, att det till en del kommit upp på klippan. Om det kommit endast ett par fot åt sidan, så hade ingen enda kunnat räddas, utan vi hade alla inom ett par ögonblick sjunkit i djupet.

Vi voro nu 10 engelska mil ifrån vår rätta kurs inåt Fu-cheo-kusten, och det är ofattligt, huru vi, på en halftimmes tid, kunnat komma så långt ur kursen, ty icke var det storm; tjocka var det visserligen, dock icke så svår som många gånger sedan.

Det troddes, att vi hade omkr. 40 eng. mil till Fu-cheo, och så togo de en af båtarna för att ro dit och telegrafera till Shanghai efter hjälp.

Det var underligt att se hvarandra nu, så helt olika från dagen förut. De damer, som då voro så utstyrda, hade nu ej heller haft tid att göra sin toalett, och hvad dräkten beträffar, var det ju godt, att vi fått ett plagg af något slag på oss.

Många ansikten voro också nästan oigenkännliga, och de, som föregående dag skämtade med döden och allt heligt, tycktes nu ej finna behag i tanken på att den var så nära.

Kaptenen och besättningen, som ännu voro på skeppet, ropade åt oss, att de trodde, att vi kunde godt komma upp för ett par minuter och få oss litet mat, som var till hands.

Vi gjorde så, och under tiden letade några sig ned till sina hytter efter sina penningar och litet mera kläder.

I största hast stego vi ned igen, men nu utbytte vi räddningsbåtarna mot kinesiska fiskarebåtar, som kommit omkring oss från närgränsande öar.

Vi önskade nu, att dessa skulle sätta oss i land någonstädes, och det lofvade de. De började sålunda ro åt det håll, som troddes vara närmaste vägen till någon plats, där vi kunde landa. Vinden var dock emot oss och gjorde det omöjligt att komma till land, trots de största ansträngningar. Hvad som i detalj tilldrog sig under dessa timmar, var jag oförmögen att iakttaga — märkte endast, huru de sjösjuka lågo om hvarandra på de tre sammankopplade båtarna under det vattnet yrde öfver kanterna. Till slut förklarade kineserna, att de ej kunde sätta oss i land och vände så om med oss till skeppet, där besättningen ännu höll på med att taga upp gods och reseffekter. Att skeppet var ohjälpligt förloradt insågs lätt, men man trodde det dock sitta så fast på klippan, att ingenting utom stark storm kunde lösgöra det. Det var nu vid middagstiden, och vi gingo ännu en gång upp och fingo oss något till mat af det som fanns kvar sedan dagen förut, hvarefter vi sade allt farväl.

Det kändes så underligt att stiga ned igen, vi visste ju ej, hvart vi skulle taga vägen. Ömmande kändes det äfven för alla dessa, som ännu ej kunde få lämna skeppet.

På min väg ned igen såg jag uppasserskan, som väckt oss under natten, och på min fråga, om hon icke skulle följa med oss, svarade hon: »Nej, jag skall sjunka med vraket». »Är ni då beredd?» frågade jag. »Ja, jag är fullkomligt beredd», var svaret. Detta blott ett exempel på huru förhärdade många voro, andra voro dock förskräckta och förtviflade.

Vinden hade nu lagt sig något, och det beslöts, att vi skulle ro till en liten ö, där någon varit under tiden och utsett en plats åt oss. Medförande ett tält och litet mat började vi ro åt det hållet, och fram på e. m. kommo vi dit. Sålunda voro vi nu räddade för ögonblicket, men visste icke, om någon skulle komma och förlossa oss från denna ö eller ej.

(Forts.)

Utgående missionärer.

På annat ställe i tidningen (se sid. 84) hafva vi meddelat, att missionärerna *A. Hahne*, *C. Blom* och *G. A. Stålhammar* skola återvända till Kina i början af okt. Som det ej lyckats att erhålla plats för dem på samma båt, måste de resa med olika lägenheter. Hahne med familj kommer att resa med ångaren Bayern, som afgår från Genua den 1 okt., och Blom och Stålhammar med ångaren Stuttgart, som går 14 dagar senare.

* * *

Fröken S. Bengtsson, som vistats omkring ett år i Amerika, där hon vunnit många vänner, företager resan till Kina den 1 okt. med båt från Seattle. I sitt sällskap har hon flere missionärer, som tillhöra den amerikanska grenen af C. I. M.

* * *

Fröken *Maria Harms* skall äfven utgå i höst, men dagen för hennes afresa är ännu ej bestämd.

Bedjen nu, käre missionsvänner, för alla dessa syskon. Es. 55: 12, 13.

Obs.! Vi bedja att få fästa uppmärksamhet på det sakerna till jullådan (se föreg. n:r) skola vara inlämnade *senast* den 20 Sept I annat fall hinna de ej med.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Augusti månad 1901.

N:o		Kr. Ö.
993.	K. E. J., Wehebo gen. A. M., Högsby	12: —
994.	V. Hargs ungdomsfören. gen. C. W. P.	10: —
995.	K. S. gen. N. J., Östermarie, Bornholm	17: —
	Transport kr.	37: —
996.	N. J. d:o d:o	21: —
997.	Kollekt i Östermarie gen. L. J., Lerby, Bornholm	21: 50
998.	T., Snogeback, Bornholm	1: —
999.	Från måndagsmötena i Tjellmo Prostgård gen. F. G. A.	10:
1000.	C. A., Dufbo	10: —
1001.	H. B., Malmö	5: —
1002.	Björka syfören. gen. G. G., Motala verkstad	50: —
1003.	Ps. 115: 11	30: —
1004.	H. G—s småskolbarn, Kumla	8: —
1005.	Kollekt i Aakirkeby M. H., Bornholm	38: —
1006.	D:o » Rönne gen. L. H., d:o	20: —
1007.	I. I. & Fru A. genom F. M., Glemmingebro	15: —
1008.	A. D., Jönköping	15: —
1009.	C. E. E., Vaxholm	500: —
1011.	O. O., Näsbygård, Kristianstad	50: —
1012.	Okänd gen. E. S., Jönköping	10: —
1013.	Hakarps ynglingafören. gen. d:o	11: —
1014.	Onämnd från Waldhult gen. d:o	5: —
1015.	Syföreningen i Mulseryd gen. d:o	50: —
1016.	Söndagsskolbarnen i Elfvesta gen. A. L.	4: 90
1017.	A. W. W., Korsvägen, Bohult	10: —
1018.	Sparbössemedel från vänner i Flisby	32: 67
1019.	S. J., Granbo, Tranås	25: —
1020.	K. H., Nexö, Bornholm	17: 34
1021.	Ur Pappas, Mammas och gossarnas sparb.	12: —
1022.	Liareds mfg	5: —
1023.	Kollekt i Hafseryd	14: 16
1024.	E. J., Torhult: vår hemgångne sons sparbanksbok	26: —
1025.	G. R.	5: —
1026.	Kollekt i Brånsta gen. V. V.	8: 25
1027.	F. M., Ställberg	10: —
1028.	A. W.: Räntemedel	43: —
1029.	En tjänarinna i Jönköping gen. A. B.	5: —
1030.	Boda mfg gen. A. D., Ofvanmyra	105: —
1031.	En väninna till Kinamissionen gen. d:o	10: —
1032.	Skärkinds jungfrufören. gen. K. H.	60: —
1033.	Es. 61: 11	5: —
1034.	A. S., Portland	3: 70
1035.	A. E. D., Ellensdal, Alingsås	700: —
1036.	M. L. gen. N. O., Huskvarna	5: —
1037.	N. E. gen. d:o	2: —
1038.	N. O.	13: —
1039.	Kollekt fr. K. F. U. M:s konferens i Karlstad	48: 57
1040.	Alingsås mfg gen. J. G.	100: —
1041.	J. P. F., Hvetlanda	15: —
1042.	Herrens tionde fr. S. E. gen. G. W., Ystad	3: —
1043.	K. E. B., Göteborg	7: —
1044.	D:o d:o till jullådan	3: —
1045.	F. S. Yyväskylä, Finland	5: —
1046.	Ur E. F—s sparbössa, Gäfle	6: —
1048.	O. B, Jönköping	50: —
1049.	Mullsjö arbetsförening	75: —
	Summa kr.	2,344: 49

Missionshemsfonden:

1010.	C. E. E., Vaxholm	500: —
	Summa kr.	500: —

Till de hungrande.

1047.	A. T.	20: —
	Summa kr.	20: —

Med varmt tack till hvarje gifvare.

»Se, jag har gifvit inför dig en upplåten dörr, hvilken ingen skall tillsluta.»